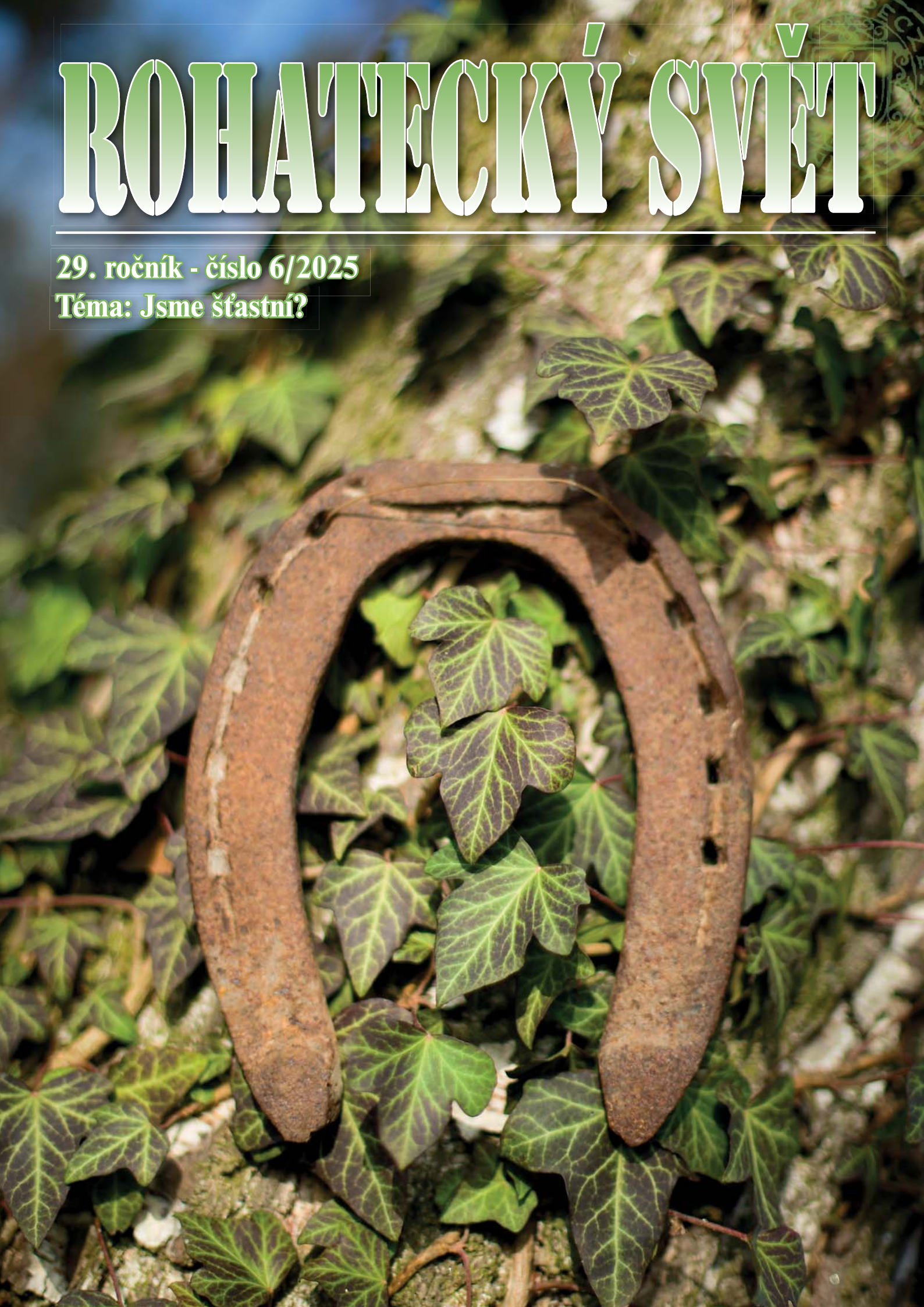


ROHATECKÝ SVĚT

29. ročník - číslo 6/2025

Téma: Jsme šťastní?



Redakční rada přeje všem lidem z Rohatce veselé Vánoce a šťastný nový rok 2026.



Obsah

ÚVODNÍK	3
OBECNÍ ZPRÁVY	4
• Nepedagogičtí pracovníci – stát podvedl obce	4
• Silvestr bez petard?	4
• Hody, milé hody	4
• Matrika	5
• Kalendárium	5
• Vánoční provozní doba sběrných dvorů	6
TÉMA: JSME ŠTASTNÍ?	6
• Štěstí, jenom muška zlatá	6
• Dvoji radost – narozeniny i Vánoce - vzpomínka na páté narozeniny	7
• Chce Bůh, abychom byli šťastní?	7
• Jsme šťastní?	10
• Štěstí není jen chemie	10
• Co je to štěstí?	10
• O štěstí a o tom důležitém	11
HISTORIE	11
• Léto a prázdniny v minulosti	11
• Předvánoční vzpomínání	13
MUZEA A GALERIE SVĚTA	14
• National Palace Museum Taiwan	14
ŠKOLSTVÍ	15
• Environmentální vycházky a Brambóriáda v naší mateřské škole	15
• Bádání v rohateckých mokřadech	16
• Říjen ve znamení divadla	16
• Halloween	17
• Listopadová chvilka poezie	17
• Ohlédnutí za svatým Martinem	18
• Malování s Petrem Příkrylem	18
KULTURA	19
• Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora	19
KUKÁTKEM DO KNIHOVNY	20
• Divadelní představení „Když se zhasne“	20
• Nové knihy	20
• Přednáška s Jiřím Jílkem	20
• Přednáška Rok 1945 v Hodoníně	21
• Návštěva I. stupně ZŠ Rohatec	21
FARNÍ OKÉNKO	22
• Dušičky – vzpomínka na všechny zemřelé	22
• Modlitby otců v Rohatci	22
• Nová zpovědnice v našem kostele	22
• Svátek Svaté rodiny – obnova manželských slibů	23
• Adventní neděle	23
• Biřmování v naší farnosti	24
• Krakov	24
• Poděkování	24
SPOLKY	24
• Podzim a závěr letošního roku v SZPO	24
• Klub důchodců	26
OD NAŠICH PŘÍSPĚVATELŮ	26
• Štěstí zdraví dlouhá léta	26
SPORT	28
• Hodový turnaj 2025	28
• Rok 2025 v Tenisovém klubu	29
• 12. ročník turnaje ve šnopsu	29

Úvodník

V Rohatci svítí po roce opět vánoční stromy. Přišla zima a bude uzávěra mezi Rohatcem a Hodonínem. Rachejtě se smí na konci roku odpalovat někde normálně a jinde s velkou pokutou.

V říjnu byla v naší zemi nezaměstnanost 4,6 % a Česká národní banka jako první ze všech centrálních bank na světě zakoupila bitcoin. Cena vajec roste a může to být i tím, že opět někdo nosnicím vyslepičil, že se blíží Vánoce.

Prosincový měsíční úplňk vystoupal do závratných výšek, které znovu uvidíme až roce 2042. Říká se mu "Cold Moon" a kdybyste neznali původ tohoto pojmenování tak věrte, že pochází od indiánského kmene Mohawků. Howgh.

Před 36 lety papež svatořečil naši svatou Anežku Českou. Padla berlínská zeď a u nás za několik dnů byla sametová revoluce, která zásadně změnila naše životy. Vzpomínáte?

Slovem roku 2025 podle Cambridge Dictionary je "parasociální". Tímto slovem se popisuje pocit spojení, vztah, který někdo prožívá ke slavné osobě, se kterou se nikdy nesetkal. Nebo k fiktivní literární, filmové postavě, ale i ve vztahu k umělé inteligenci.

Klimatická konference COP30 přinesla požár, zákaz vstupu nespokojených indiánských náčelníků v členkách a nepřinesla odklon od fosilních paliv. I díky lobbingu arabských zemí.

Naše CHKO Bílé Karpaty slaví 45 let. Ochrana přírody přinesla systematickou péči o krajinu, kterou lze vidět a taky si na ni sáhnout.

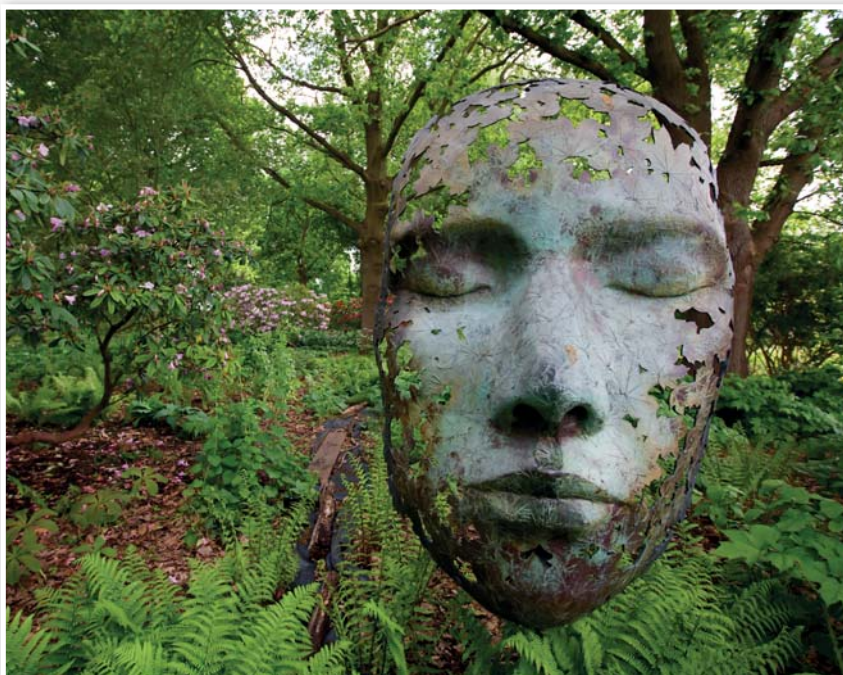
Na Slovensku si uzákonili nejvyšší možnou rychlost na chodníku. 6 kilometrů za hodinu. Zlí jazykové tvrdí, že tím chce místní vláda zpomalit útek lidí ze Slovenska do České republiky. Zůstaneme na Slovensku a taky na chodníku. Stejná země a stejné chodníky jsou účastníky tzv. Křídové revoluce, kde studenti píší premiéroví, co si o něm myslí a nevyplývá z toho pro něj nic pozitivního.

Sagrada Familia se stala nejvyšším chrámem světa a rovnice $E=mc^2$ slaví 120 let. Je to tak. V souvislosti s naším tématem je radno vzpomenout na americkou Deklaraci nezávislosti, kde je mimo jiné zakotveno právo na život a na štěstí.

Toho už opět nemají tolik Židé. 4700 antisemitských útoků v České republice bylo zaznamenáno v loňském roce. V porovnání s rokem 2020 je to o 3820 útoků víc. A v jiných zemích je to mnohem více. Svět se zbláznil.

Je-li zákon minimem morálky, zbývá to ostatní jen na nás samotných. Jestli podle návodů dokážeme své problémy rozcupovat na kousky a bude nám díky tomu lépe, je to fajn. Ale co když ne? Tak pak je to třeba znovu zkusit. A znovu. A budeme šťastní...

Stanislav Zela



Obecní zprávy

Nepedagogičtí pracovníci – stát podvedl obce

Možná si říkáte, proč vám o něčem takovém psát. Ovšem když se to týká obecního rozpočtu a naší školy, třeba vás to bude zajímat. Možná čekáte naše vysvětlení, protože v televizi o tom mluví přeci tak často, jak si všichni polepší. Pravda, jak se už v této zemi stalo zvykem, je však zcela jiná. Celý rok nás všichni (myšleno poslanci, senátoři, ministr, krajský expert a metodik placený za tuto agendu) ujišťovali, že nic není problém, jen prostě stát už nebude posílat přes krajský úřad peníze na výplaty uklízeček, kuchařek, školníků, účetních a dalších nepedagogických pracovníků škol a školek. Místo toho nám přidá dostatek peněz, které chodí přímo do obecního rozpočtu, a máme jim to do školy přeposílat sami. Vždyť jsou to přeci naše baráky, jak často zaznívalo.

Před volbami vše utichlo, protože všechny strany evidentně pochopily, že je to na obce podvod, a v televizi se nikdy neptají na podstatné věci. A tak je tady podzim, každá obec počítá a plánuje rozpočet na další rok, a naprostá většina starostů si požádala o podklady, o jaké peníze se vůbec jedná. A víte, jaký je výsledek? Pokud mohu mluvit za mikroregion Hodonínsko, kam patříme,

tak každá obec na to bude doplácet, protože to nikomu nevyjde. Od nejmenších obcí desetitisíce, pak statisíce, a my velké obce i miliony. V případě Rohatce budeme z jiných peněz určených na cokoli jiného doplácet 3 miliony, jelikož peníze, které nám stát poskytne, zkrátka stačit nebudou. Taky máme kromě všech provozních nákladů platit i učebnice, školení učitelů, dokonce od nového roku už i pomůcky pro postižené žáky, však obce to zvládnou. Ano, zvládneme to, na škole nám záleží a je prioritou, ale to půlroční lhaní všech poslanců, senátorů a rádboby odborníků, si mohli odpustit. Lidé ode mě často slyší, že jeden z nejhorších našich partnerů je samotný český stát a jeho organizace.

Rada obce jako zřizovatel školy rozhodla, že se vydáme cestou, jakou málokdo zvolí, a to, že si některé zaměstnance školy převedeme přímo pod obecní úřad a pokusíme se lépe nastavit jejich odměňování, protože někteří mají méně než minimální mzdu a českému státu to bylo lhostejné. Škola a její fungování a neustálý rozvoj je pro nás důležitá oblast.

Jara Adamec, starosta

Silvestr bez petard?

Co mění novela zákona o pyrotechnice?

Především **zprísňuje pravidla pro odpalování zábavní pyrotechniky** a také její samotný prodej. Každoročně dojde totiž k řadě vážných zranění. Při odpalování se do ovzduší dostávají škodlivé látky, navíc silné zvukové a vizuální efekty jsou utrpením pro zvířata. „Například pro psy, kteří mají několikanásobně citlivější sluch. Spoustě jiných zvířat pak rány a světla způsobují stres a nahánějí panickou hrůzu.“

Jak se konkrétně omezuje odpalování pyrotechniky?

Novela zákona zavádí takzvaná ochranná pásma. To znamená, že v okolí 250 metrů od nemocnic, domovů pro seniory, zoo, chovů zvířat, hospodářských areálů či jiných citlivých míst nebude moci být odpalována **pyrotechnika vyjma kategorie F1. Sem spadají například prskavky či bouchací kuličky.**

Bude možné odpalovat jinde?

Vždy je nutné zjistit, zda obec či město odpalování pyrotechniky nezakázaly obecně závaznou vyhláškou na částech svého území. Ve správním řízení může finanční postih činit až 100 tisíc.

Mění se novelou zákona věkové omezení pro nákup pyrotechniky?

V Česku lze dělobuchy, petardy, ale i složené ohňostroje kou-

pit nejen v kamenných obchodech, ale také na tržnicích či v přenosných stáncích. Od prosince to už možné nebude. Pyrotechnika, vyjma kategorie F1, což jsou například bouchací kuličky, se bude smět prodávat pouze v kamenných obchodech. Dohlížet na to bude Česká obchodní inspekce.

Zábavní pyrotechniku kategorie F1 (prskavky, bouchací kuličky či včelky) si mohou v obchodě koupit osoby starší 15 let. Od 18 let je možné si koupit a odpalovat pyrotechniku kategorie F2. Jedná se mimo jiné o malé římské světlice, petardy, fontány. Větší kompaktní baterie, složené ohňostroje či velké petardy je možné v Česku nakupovat od 21 let. Nejsilnější kategorie F4 je prodejná rovněž od 21 let, ale pouze profesionálům s příslušným osvědčením.

Jaké hrozí pokuty?

Ten, kdo od července 2026 bude odpalovat pyrotechniku kategorie F3 bez osvědčení, riskuje pořádnou pokutu. „Za porušení bude hrozit pokuta až 500 tisíc korun.“

Mají podobná omezení i jiné státy?

V okolí nemocnic, domovů pro seniory, a i třeba chovů se nesmí odpalovat pyrotechnika ani v Německu, Rakousku či Slovensku.

Převzato - deník.cz

Hody, milé hody

Čas roku 2025 se nachýlil a můžeme trochu i rekapitulovat. Jaký byl letošní folklorní rok? Dá se říci, že počasí nám

přálo. Na některých akcích se objevilo více návštěvníků, ovšem účast v porovnání s jinými dědinami v našem okolí je

stále nízká. Důkazem nechť je 67 platících účastníků na Kateřinské zábavě. Proč se nepřijdou lidé mající rádi dechovku po-

dívat na takové akce? Netušíme. Dechové kapely radnice odjakživa objednává jen ty dobré, pravidelně je střídá. A má-li někdo strach, že se nevejde na parket, tak to u nás nehrozí. Má-li bolavé nohy, může za pár peněz poslouchat na živo písničky, které mu hrají doma v rádiu, a u toho ještě obdivovat krásu rohateckého kroje. Obec není v komfortní situaci, protože na každé takové akci prodělává, ale snaží se za každou cenu udržovat tradice. Nebudou-li krojované zábavy (máme takové čtyři za rok), upadne náš kroj v zapomnění a zůstane celé roky jen zavřený někde v kufru. Krojované děti necháváme recitovat při vítání

nových občánků, krojované děti se účastní také slavnostních srazů spolužáků ročníků, co mají kulaté výročí. Obec se rozhodla také pořídit dětské kroje, které si bude možné půjčovat, aby již od mala si k tomu lidé, kterým to není lhostejné, budovali vztah. Letošní stárek a stárka Jirka a Vanda velmi pečlivě přistupovali ke všem akcím a snažili se vždy mít něco připravené a zároveň se nikde neschovávat. Komunikace s nimi, jak říká místostarostka, byla na jedničku. Jsme rádi, že své dědině udělali čest a zhostili se svých rolí důstojně a s nadhledem. Víte, „naglat“ se umí kde kdo, ale vytancovat tetičky, chovat se sluš-

ně a znát správnou míru, to chce trochu zamyšlení. Stárka (který si vybírá stárku) si chasa volí většinou na celochasovním setkání počátkem dubna. Volba není jednoduchá, stárek má umět zpívat, tancovat, dodržovat desetiletými dané tradice a pečlivě pracovat, nikdo jiný za něj povinnosti neudělá. Přejeme chase, aby si vždy dobře vybrala a Rohatec mohl být pyšný na svůj další hlavní krojovaný pár. Mít kroj dneska není levné, ale je to na celý život, a když v něm každý ví, že patříte k naší dědině, patříte k Rohatci. Můžete být pyšní na to, že patří k nejkrásnějším v celé naší české zemi.

Jara Adamec, starosta



Matrika

Narození: 3

Úmrtí: Mojmir Fedák, 73 let
Libuše Mičulková, 92 let
Josef Procházka, 73 let
Josef Bureš, 84 let
Hana Šigutová, 38 let

Sňatky v matričním obvodu Rohatec:

Rohatec: Vladimír Jordán & Mariana Lacková

Kalendárium

10. 1. Tříkrálová sbírka	
17. 1. Krojovaný ples	KD Rohatec
23. 1. Reprezenční ples obce	KD Rohatec
31. 1. Hasičský ples	KD Rohatec
7. 2. Ples sportovců	KD Rohatec
13. 2. Fašank klubu důchodců	KD Rohatec
21. 2. Ples SRPŠ	KD Rohatec
6. 3. Discoples	KD Rohatec
10. 3. Regiony jedou – ČT v Rohatci	KD Rohatec

Vánoční provozní doba sběrných dvorů

Od 21.12.25 do 1.1.2026 budou sběrné dvory zavřeny.

Bližší informace na webu obce a infokanálu.

Téma: Jsme šťastní?

Šťěstí, jenom muška zlatá

Pod tíhou posledních dnů, kdy se člověk sám v sobě snaží zpracovat radost z adventních trhů, vánočních světylek, a také smutek z odchodu členů našeho velkého občanského společenství, řekl jsem si, že se pokusím trochu nad tímto tématem zamyslet. Člověk v životě mnohokrát slyší, co vlastně k životu potřebuje. Od malička mu vtoukají do hlavy uč se, jinak z tebe nic nebude, trénuj, jinak ničeho nedosáhneš, musíš mít jedničky nebo z tebe bude popelář. Každý z nás má ale svoji hlavu, svoje predispozice a spoustu charakteristik daných generacemi našich předků hluboko v genech. Ne každý se musí učit, aby něčeho dosáhl, ne každý musí trénovat, aby byl úspěšný – jelikož má prostě talent, a ne každé jedničky v životě zařídí, že člověk bude mít povolání s větší výplatou. Koneckonců jde v životě právě o toto?

V dnešní době, která snese snad už jen jediné označení – „superrychlá internetová“, si můžete na tom internetu prohlédnout miliony videí, kde vám budou radit, jak máte žít, a že jen takto je to správné, a takto se vyrovnáte s problémy a ne jinak. S rozvojem sociálních sítí to vypadá, že člověk vlastně nemusí vystudovat psychologii, aby se stal jakýmsi multivšeznámkem, který může všem radit, jak mají řešit své problémy a žít... hlavně když to dostane lajky, bude to mít více zhlédnutí, za které možná někdo zaplatí. Společnost se ubírá cestou populismu, masovosti, ztráty znalostí. Ovšem jsou to právě ty znalosti, které z nás udělaly homo sapiens (člověka moudrého), předávané tisíci generacemi. Od většiny zvířat nás také odlišuje schopnost citů, lásky, smutku, radosti, přátelství. Nejsme však v přírodě jediní, kdo to dokáže, i když se velmi často chováme jako páni tvorstva. Dnes je již prokázáno, že mnohá zvířata se k sobě umějí chovat mnohem lépe než lidé, stále si dokáží pomáhat i na-

příč druhy. Například láska slonů je hluboká, celoživotní, založená na silných rodinných vazbách, loajalitě a empatii, trvající desítky let. Většina ptáků si vybírá partnera na celý život, albatrosi, labuť, tučňáci kroužkoví patří v tomto k rekordmanům. Kam se hrabe naše rozvodovost každého druhého manželství ... Jsou šťastní? Věřím, že bezpochyby jsou, do jejich životů vstupuje jen potrava, péče o výchování dalších potomků a přátelské vztahy v rodinách. Zatímco člověk si svým rozvojem tak trochu na sebe přivolal spoustu problémů, protože si myslí, že šťastný bude věcmi, věcmi kolem sebe. Ale je tomu skutečně tak?

Dítě má štěstí, když se narodí z lásky do „dobré“ rodiny, kde panuje úcta, respekt, láska. Člověk má štěstí, když může žít život, který jej naplňuje. Muž má dnes štěstí, když potká oddanou ženu, která ještě chce mít děti. Žena má štěstí, když najde muže, který se chce věnovat rodině a je pozorný. Babička má štěstí, když bude i v důchodu mít svého dědečka. Teenageři

mají štěstí, když budou mít nový iPhone, airpody, kalhoty a bundy (co by si nikdo z jiné generace na sebe nedal), dvacátníci mají štěstí, když jejich první auto bude starší BMW, které jim koupí rodiče a je to nemuselo stát žádnou námahu ani splnění nějakých cílů, vysokoškoláci budou mít štěstí, když bez jakékoliv praxe a životních zkušeností dostanou mzdu jakou dneska očekávají po škole, tedy třeba 45.000 Kč, střední generace bude mít štěstí, když si jejich děti najdou nějakou práci, která je bude bavit, a pokud se rozhodnou mít aspoň jedno dítě..... a takto bych asi mohl pokračovat dlouho. Když se rozhlédneme kolem sebe, vidíme přece, v jaké žijeme společnosti, jak se většina lidí kolem nás chová, co prožívá, co očekává, co by si přála. Nastane v životě každého člověka ale okamžik, kdy by všechno toto vyměnil za to, aby byl zdravý. Dost často až v této chvíli si uvědomí, že potřebuje dobré lidi kolem sebe, že potřebuje mít hodnou rodinu, která pomůže, že „věci“ jsou mnohem méně důležité než to, jak se uvnitř cítí. Tehdy začíná mluvit o štěstí v jiné podobě. V této chvíli potřebuje štěstí pro něco opravdu důležitého. V těle každého z nás neustále vznikají miliony buněk a imunitní systém je kontroluje. Někdy vzniknou "zmetky", které imunitní systém zlikviduje. A někdy přijde selhání imunity (z různých důvodů, rodinná predispozice, životní styl, „smůla“?) a přijde vážná nemoc, kterou někdy lze a někdy nelze vyléčit. To, když oslabená imunita nezvládne tyto degenerované buňky, které se začnou organizovat a nekontrolovatelně množit. Tehdy si přeje člověk, aby měl opravdové štěstí. My ostatní mu přejeme brzké uzdravení – tedy jinými slovy, aby měl štěstí. Aby se včas dostal ke správnému lékaři a na správné pracoviště ve správné nemocnici, aby měl štěstí a bylo to včas.



V životě jsem se účastnil už skoro 1000 pohřbů. Od útlého dětství jako ministrant jsem více než 30 let doprovázel s knězem zesnulé na hřbitov. V naší rodině bylo pohřbů také mnoho a díky své práci znám tolik lidí z rohateckého společenství, že často chodím i nyní. Je to tím posledním, co pro druhého můžeme udělat. Vzdát

hold jeho životu, zastavit svůj vlastní shon, a v té tiché chvíli plné smutku vzpomínat na společné chvíle, na hlas, který jsme slyšeli, na setkání, na prožité okamžiky. Viděl jsem v životě už tolik smutku, že snad jen kněží, pohřební služba a sestry na LDN ho mají v duši více. I mé myšlenky na pohřbech se s věkem měnily, a slzy jsou

součástí našich životů, i když se někdy stydíme plakat. Přemýšlím o tom, že každý z nás jednou pozná okamžik, že štěstí je se druhý den ráno probudit a vědět, že na světě jsou stále ještě s vámi lidé, které máte rádi, a kterým na vás záleží.... Štěstí, ta muška jenom zlatá

Jara Adamec

Dvojitá radost – narozeniny i Vánoce - vzpomínka na páté narozeniny

Když se ohlédnu zpátky do dětství, je jedna vzpomínka, která se mi pokaždé vybaví s mimořádnou intenzitou – moje páté narozeniny. A protože jako dítě narozené 21. prosince jsem měla a mám dodnes oslavy narozenin spojené s atmosférou blížících se Vánoc. Doma už vřdycy vonělo cukroví, a tenkrát za okny (určitě) už tise padal sníh. Ta směs radosti, očekávání a kouzel byla dokonalým pozadím pro den, na který nikdy nezapomenu.



I dnes, když si na tyto chvíle vzpomenu, cítím teplý pocit u srdce. Vidím sebe samu jako malou holčičku v krásných šatičkách, jak běžím po pokoji s novou panenkou a slyším smích svých nejbližších. Možná proto pro mě páté narozeniny zůstaly tak výjimečné. Byla to chvíle čistého štěstí, obklopená láskou, rodinou a kouzlem vánočního času.

A tak kdykoliv si vzpomenu na svou panenku chodičku a její dlouhé vlasy, které jsem tak ráda česala, znovu prožívám ten okamžik.

Okamžik, kdy jsem byla jednoduše – a opravdově – šťastná. P.S.

Ještě donedávna jsem ji měla doma schovanou, ale už jsem ji darovala své kamarádce, která sbírá a obléká panenky, dává jim také jména a tu moji chodičku pojmenovala – no jak jinak než Anička.

Anna Homolová

Tenkrát jsem pod stromečkem objevila dárek, který mě naprosto okouznil – panenku chodičku. Nebyla to jen tak obyčejná panenka. Měla krásné, dlouhé, jemné vlasy, které se leskly ve světle vánočního stromku, a já jsem na ně mohla sahat, česat je a splétat copánky, jako by byly živé. Když jsem ji vzala do rukou a postavila na zem, „chodila“ vedle mě a já měla pocit, že mám skutečnou kamarádku. Okamžitě jsem si ji zamilovala. Jako malá holčička jsem byla přesvědčená, že je to ten nejkrásnější dárek na světě. Být narozená těsně před Vánocemi má své kouzlo. Všude kolem vládne slavnostní nálada, světla, ozdoby a přípravy na Štědrý den. Vše jako by doplňovalo radost z narozenin, které jsem tehdy prožívala s dětskou upřímností. Cítila jsem se jako princezna – měla jsem svůj den, dort se svíčkami, malé překvapení od rodičů a do toho navíc i kouzlo Vánoc. Byla to čistá, nefalšovaná dětská radost, jakou člověk zažije jen párkrát za život.



Rozhovor s rohateckým duchovním správcem otcem Davidem - nejen o štěstí

Několik otázek pro rohateckého duchovního správce otce Davida.

Rohateckého faráře otce Davida není třeba zvlášť představovat. On to učinil již dávno sám, kdy po svém příchodu začal s tak intenzivní prací, na jakou mnozí nebyli asi dříve zvyklí. Rád bych ho na konci roku v době Vánoc, které jsou pro mnohé nejkrásnějším obdobím v roce, trochu nevánočně vyzpovídal. Mohu-li náš rozhovor tak nazvat. A taky kdy jindy než teď,

kdy máme téma Rohateckého světa „Jsme šťastní?“

- Chce Bůh, abychom byli šťastní, otče?

Často se lidé ptají: „Otče, chce Bůh, abychom byli šťastní?“ Odpověď je jednoduchá: Ano, ale jde o hluboké štěstí, které přesahuje pouhé pohodlí nebo příjemné chvíle.

Bůh nás stvořil z lásky a chce naše dobro. To pravé štěstí není jen pocit radosti, který rychle pomine, ale stav duše, která ví,

že je milovaná, že není sama a že její život má smysl. Je to pokoj srdce, který vychází z Boží přítomnosti a lásky.

Skutečné štěstí nacházíme ve:

- vztahu s Bohem – když vnímáme jeho blízkost a péči
- lásce k druhým – která dává životu hloubku
- naději – i uprostřed těžkostí a zkoušek
- odpuštění – které uvolňuje srdce a přináší pokoj

- pravdě – která nás osvobozuje a vede k opravdové radosti.

Neznamená to, že život bude vždy jednoduchý. Ale i v těžkých chvílích může člověk být vnitřně šťastný, protože jeho srdce spočívá v Bohu.

Jak krásně připomíná sv. František Saleský: „Křesťan, který je smutný bez vážné příčiny, dělá Bohu špatnou reklamu.“ Tento citát nás vyzývá k tomu, abychom učili své srdce radovat se, a to i v malých věcech každodenního života. Radost a štěstí nejsou hříchem – jsou odrazem Boží přítomnosti v nás. Proto se učme hledat Boží radost každý den: v modlitbě, v laskavosti k bližním, v odpuštění a v naději. To je štěstí, které chce pro nás Bůh – hluboké, opravdové a trvalé.

-Katolický kněz a teolog Karl Rahner navrhl, aby se sto let nepoužívalo slovo "Bůh", protože se z něj stalo klišé. Chtěl, aby se o Bohu mluvilo jinak, skrze zkušenost. Rozumíte mu?

Myslím si, že ano, ale abychom to správně pochopili, musíme se na to podívat jeho úhlem pohledu.

Karl Rahner (1904–1984) byl německý katolický kněz, teolog a filozof, který patří k nejvlivnějším myslitelům 20. století. Kladl důraz na osobní zkušenost Boha a přesvědčením, že víra není jen otázkou znalostí nebo slov, ale hlubokého prožívání života. Jeho teologie se snaží ukázat, jak lidé vnímají Boha skrze vlastní zkušenosti. Jeho filozofie zdůrazňuje, že Bůh působí v konkrétních okamžicích života, v radosti, v bolesti, v péči o druhé.

Rahner si všiml, že slovo „Bůh“ se časem stává klišé – používáme ho automaticky, téměř bez přemýšlení. Ztrácí tím svou

hloubku a sílu. Proto navrhoval, aby lidé o Bohu mluvili jinak – skrze zkušenosti, životní události, vztahy, skutky lásky a péče o druhé. Konkrétní situace, kde jsme pocítili sílu, útěchu nebo naději. Můžeme se zamyslet nad tím, kde v našem životě působí dobro, láska, odpuštění a naděje – a skrze tyto zkušenosti mluvit o Boží přítomnosti. Rahner nás tak vyzývá k živé víře: víře, která není jen frází, ale skutečným prožíváním života, která nás inspiruje k činům, k lásce k bližním a k hlubšímu porozumění světu kolem nás.

Mnozí z nás znají příběhy z Bible, modlitby a učení církve. Ale víra není jen otázkou vědět, kdo je Bůh. Je to žít Boží lásku a jeho hodnoty v každodenním životě. Znáť Boha bez toho, abychom podle jeho učení žili, je jako mít mapu a nikdy ji nepoužít. Víra se projevuje v našich činech, v našich slovech, ve způsobu, jak žijeme každý den.

- Co byste řekl lidem, kteří si myslí, že Bůh není a nikdy nebyl?

Rozumím, že někteří lidé mohou pochybovat o existenci Boha nebo o jeho přítomnosti. Víra totiž není otázkou dokazování v laboratoři – je to cesta hledání, naslouchání a otevření se něčemu, co přesahuje naše běžné chápání.

Bůh není jen pojem nebo staré slovo. Je to realita, kterou lidé zažívají skrze lásku, dobro, odpuštění a krásu světa kolem nás. Někdo ho cítí v tichu modlitby, někdo ve chvíli, kdy pomáhá druhému. Víra je především zkušeností – něčím, co prožíváme v životě, v lásce, v pomoci druhým, v naději a radosti.

I když Bůh pro vás zatím není zřejmý, vyzývám vás k otevřenosti – k malým zkušenostem dobra, soucitu a radosti, kde

se může projevit něco, co přesahuje naše pochopení. Víra není nutně o jistotě, ale o hledání, o otázkách a o tom, co nás učí být lepšími lidmi. A i když zůstáváte skeptickými, můžete žít hodnotami, které víra propaguje – láskou, úctou a péčí o druhé.

Bůh se neukazuje dramaticky – v bouři či zjevení – ale v tichu každodenního života: v laskavém slovu, v pomoci bližnímu, v radosti a naději. A to je místo, kde ho každý může začít nacházet, i když slovo „Bůh“ zatím zní vzdáleně.

Někdy lidé říkají: „Já Boha necítím a kostel nepotřebuji, abych věřil.“ A je pravda – víra není jen o budově, ani o opakování slov modlitby. Přesto je kostel darem a zdrojem. Je místem, kde můžeme zastavit každodenní spěch, naslouchat tichu a setkat se s Bohem i s ostatními lidmi. Pravidelná účast na mši, modlitba nebo tichá chvíle rozjímání není jen rituál – je to zdroj síly a inspirace, který nás posiluje v každodenních výzvách. Kostel nám připomíná, že víra není izolovaný úkol, ale cesta, na které nejsme sami.

Víra se často neprojevuje mimořádně, ale v každodenních maličkostech – v laskavém slovu, pomoci bližnímu, radosti z maličkostí a v odpuštění. Kostel nám pomáhá tyto chvíle vnímat, prohlubovat je a proměňovat v životní zkušenost.

Proto je pravidelnost tak důležitá. Návštěva kostela, společná modlitba nebo tichá chvíle rozjímání nás učí věřit znovu a znovu. Pomáhá nám stavět víru jako živý vztah, nejen soubor frází. A i když někdy pochybujeme, pravidelný kontakt s Boží přítomností nám dává odvahu hledat, milovat a žít s nadějí.

- Slýchal jsem, že Ježíš Kristus nás nechce mít submisivní, ale chce, abychom



byli hrdé a sebevědomé bytosti. Není to drzé prohlášení od těch, co si to myslí?

V křesťanském učení často slyšíme o pokoře a službě druhým. Někdy se může zdát, že nás víra má učinit submisivními – tichými, poslušnými, možná až pasivními. Ale tomu tak úplně není. Ve skutečnosti Kristus nás nezavazuje k tomu, abychom byli bez hlasu či sebevědomí. Naopak – chce, abychom žili plně lidsky, s důstojností, odvahou a srdcem otevřeným druhým. Rozdíl je v tom, jak chápeme „hrdost“ a „sebevědomí“. Hrdost ve smyslu povýšenosti, arogance či pocitu nadřazenosti nás od víry odvádí. Sebevědomí – jistota ve vlastní hodnotu a schopnost činit rozhodnutí podle víry – je dar, který nám Kristus nabízí. Ale zdravé sebevědomí nikdy není o sobeckosti. Mělo by nás posilovat k tomu, abychom milovali, sloužili a mysleli na druhé.

Nový zákon nabízí spoustu příkladů, kdy víra posiluje člověka, aniž by ho činila sobcem. Apoštol Pavel píše, že skrze Boží milost můžeme všechno zvládnout a být stateční – nejen pro sebe, ale pro dobro ostatních. Kristus nás učí nebát se být sami sebou a zároveň milovat druhé. Sebevědomí a hrdost tedy nejsou v rozporu s pokorou, jsou její přirozenou součástí, pokud vycházejí z lásky, ohleduplnosti a pravdy.

Pokud někdy pocítíte, že být „věřící a sebevědomý“ je neslučitelné, vzpomeňte si na to: víra není pasivní podřízenost ani sobecká jistota. Je to síla, která nás činí plně lidskými, schopnými stát si za svými rozhodnutími, myslet na druhé a jednat s odvahou. A to je poselství, které stojí za to sdílet.

- „Můžete mít všechny dary, ale bez lásky to nemá smysl.“ Usnadňuje nám dnešní doba žít podle těchto slov sv. Pavla?

To je krásná a zároveň náročná otázka.

Dnešní doba na jednu stranu nám pomáhá. Naše společnost je otevřenější, než byla kdysi. Mluvíme o emocích, vztazích, duševním zdraví. Máme poradny, terapeutické programy i farní aktivity, které podporují trpělivost, laskavost a opravdovou péči o druhé. Technologie nás také spojují, můžeme držet kontakt s lidmi daleko od nás, pomáhat potřebným a šířit dobro i přes hranice měst či států.

To všechno jsou projevy lásky, která dává smysl všemu ostatnímu.

Na druhou stranu dnešní doba nám komplikuje život. Žijeme ve světě, kde je tempo života vysoké a tlak na výkon silný. Někdy zapomínáme na bližního, protože honba za kariérou, pohodlím nebo osobními cíli nás od něčeho důležitějšího

odvádí. Digitální komunikace spojuje, ale může také vzdalovat. Snadno se vyhýbáme obtížným rozhovorům a řešením konfliktů, zatímco opravdová láska vyžaduje čas, naslouchání a trpělivost.

Žít podle Pavlových slov je i dnes výzvou – možná jinou než kdysi, ale stále stejně důležitou. Láska je ten dar, který dává všemu ostatnímu smysl: našim schopnostem, časům, úspěchům i modlitbám. Když se naučíme dávat přednost člověku před výkonem a vztahy před věcmi, uvidíme, že všechno, co máme, dostává pravou hodnotu.

V naší rohatecké farnosti není víra jen o slovech, aspoň se snažíme, aby tak bylo... (nikdy není tak, že všechno je ideální, ale je důležité, aby bylo vidět snahu). Vidíme to každou neděli, když se při mši scházejí rodiny s dětmi, když děti s radostí recitují nebo zpívají, zatímco dospělí vstupují do společenství a rodí se pocit sounáležitosti. Když zaznívají slova modlitby a adorace – třeba za naše rodiny, za všechny, kdo trpí, za pronásledované ve světě – uvědomíme si, že modlitba není jen pro sebe, ale pro druhé. Je to projev lásky, solidarity a starosti o bližní. Farnost se otevírá i těm, kdo dříve stáli stranou – a skrze otevřený dialog, zveřejněné ohlášky, otevřené dveře a vřelé přijetí ukazuje, že víra znamená společenství a přijetí. Ne každá láska se projeví smysluplně – ale tady mezi námi prožíváme, že víra s láskou má smysl.

Vyzývám vás, abychom v této adventní a vánoční době přemýšleli o lásce – jak ji projevujeme doma, ve farnosti, i k těm, kdo jsou sami nebo potřebují pomoc. Sv. Pavel nám připomíná, že žádný dar, žádný talent ani žádný čin nemá skutečný smysl bez lásky.

- Dnes nejen běžní lidé okolo nás, ale i mnozí politici hovoří častěji o věcech negativních. Zásobují nás strachem místo víry či pozitivního příkladu. Máte na to nějakou odpověď?

Je to velmi zajímavé a zároveň důležité téma. Jako politolog a teolog vnímám, že to, co popisujete, má několik vrstev – psy-

chologickou, společenskou i politickou.

V dnešní době se často setkáváme s tím, že nejen média, ale někdy i lidé kolem nás či politici zdůrazňují spíše negativní stránky světa. Neustálý proud zpráv o neštěstích, konfliktech nebo hrozbách může v nás vyvolávat pocit beznaděje. Přitom právě v takových chvílích je důležité udržovat víru, naději a šířit dobrý příklad.

Proč nás negativní zprávy tolik ovlivňují?

Lidský mozek je nastavený tak, aby věnoval větší pozornost hrozbám. Ale pokud jsme vystaveni hlavně negativním zprávám, může se strach stát dominantní emocí, která nás ochromuje.

Jak můžeme zůstat optimističtí a šířit světlo víry?

- Všímavost a vděčnost – Každý den si všimněme, co se podařilo a za co můžeme být vděční. I malé radosti a laskavé činy mají velkou sílu.
- Selektivní příjem zpráv – Neznamená to zavírat oči před světem, ale vědomě si vybírat, co čteme a sledujeme. Vyhledávejme příběhy solidarity, dobrovolnictví, naděje a inspirace.
- Budování pozitivního prostředí – Travme čas s lidmi, kteří nás podporují a inspirují, a zapojme se do komunitních aktivit nebo dobrovolnictví, kde vidíme hmatatelné výsledky.
- Malé konkrétní kroky – Každý den můžeme udělat něco, co přináší pozitivní změnu – povzbudit někoho, pomoci v sousedství, modlit se za ostatní.

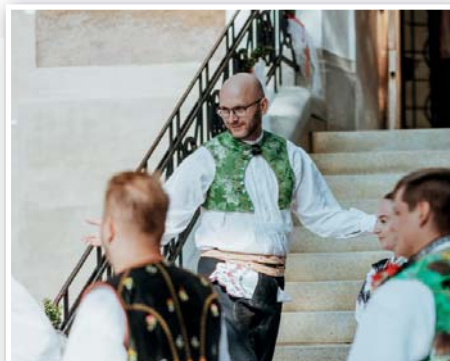
Věřme, že i malé činy mohou přinést velké světlo do světa. Strach je silný, ale láska, naděje a víra jsou silnější. Pojďme být lidmi, kteří přinášejí útěchu, inspiraci a dobrou zprávu.

„Buďte světlem světa.“ – tato slova nás vybízejí k tomu, abychom i v každodenním životě šířili víru a pozitivní příklad.

- Jaké poselství byste chtěl předat našim čtenářům do roku 2026?

Milí čtenáři,

rok 2026 a všechny jeho dny jsou příležitostí učit se nacházet pravou radost



a hlubokou vírou. Život nám přináší mnoho výzev, ale i v nich může růst naše štěstí – pokud ho hledáme v Boží přítomnosti, v lásce k bližním a v každodenních maličkostech dobra.

Nezapomínejme, že:

- Víra není jen soubor slov, ale živá zkušenost, která nás posiluje a dává smysl našemu životu.
- Kostel není omezení, ale zdroj síly a společenství, kde se můžeme zasta-

vit, naslouchat Bohu a načerpat energii pro naše každodenní kroky.

- Štěstí není jen pohodlí nebo radost zvenčí. Je to pokoj duše, který roste z naděje, odpuštění, lásky a pravdy – a právě toto Bůh chce pro každého z nás.

Nechť je rok 2026 rokem, kdy si uvědomíme, že víra a radost jdou ruku v ruce, že pravidelnost v modlitbě a v návštěvách kostela nás učí být vnímavými k Boží přítomnosti a že naše každodenní činy lásky

jsou nejjasnějším svědectvím Boží radosti v našem životě.

Hledejte radost, sdílejte ji a žijte víru každým dnem. Tak se stane váš život světlem pro druhé a vaší vlastní cestou ke štěstí, které trvá.

Děkuji mnohokrát za rozhovor. Dovolte mi, abych Vám popřál spoustu štěstí nejen pro všechny roky strávené s rohateckými farníky.

Stanislav Zela, šéfredaktor

Jsme šťastní?

Když se dnes člověk rozhlédne kolem sebe, otázka štěstí se objevuje na každém kroku. Jedni ho hledají v úspěchu, jiní v majetku, další v uznání druhých. Já jsem si ale během let uvědomila, že moje vlastní štěstí má mnohem prostší, a přitom hlubší kořeny.

Prvním darem, který považuji za své štěstí, je samotný život. To, že jsem se vůbec mohla narodit a projít tím vším, co mně život přinesl: radostmi, starostmi, novými začátky i těžkými chvílemi. Všechno dohromady tvoří cestu, na kterou se dívám s vděčností. Každý den je pro mě malý zázrak, který člověk často vezme jako samozřejmost, dokud se nezastaví a neuvědomí si, jak moc je vlastně požehnaný.

Mé největší štěstí však přišlo ve chvíli, kdy jsem se stala maminkou. Moje děti jsou mým stálým zdrojem radosti i naděje. Vidět je růst, učit se, hledat vlastní směr, prožívat jejich smích i obyčejné drobnosti všedních dnů. To je dar, který mě nepře-

stává překvapovat. Jejich zdraví a jejich vlastní štěstí pokládám za nejcennější požehnání, které mi bylo dopřáno.

A pak je tu víra. Tichý, ale pevný základ, který mě provází životem. Jsem hluboce vděčná svým rodičům, že mě dali pokřtít a otevřeli mně tak dveře k cestě, po které kráčím dodnes. Chodím do kostela nejen proto, že je to tradice, ale proto, že tam nacházím klid, smysl a posilu do dalších dnů. Víra mě učí vidět dobré i tam, kde to není na první pohled zřejmé a připomíná mně, že nikdy nejdu sama.

A tak si teď kladu otázku: Jsme šťastní? A odpověď, kterou v sobě znovu a znovu slyším, zní ANO. Štěstí totiž nemusí být hlasité ani velkolepé. Může být jemné, tiché a přesto hluboké, ukryté ve všedních okamžicích, které dostáváme každý den. Stačí jej jen přijímat s otevřeným srdcem a s vděčností za všechny dary, které nám byly svěřeny.

Anna Trávníková

Štěstí není jen chemie

Pro každého je něčím jiným. Malé dítě má radost z nové hračky, student z dobré známky a sportovní fanoušek z úspěchu svého klubu. Nemocný člověk je někdy šťastný, když nemá žádné bolesti.

Neurovědci, psychiatři i farmakologové pracují s termíny jako serotonin, dopamin, adrenalin. Jedni zkoumají lidský mozek, druzí vliv těchto látek na naše deprese a úzkosti, jiní v souvislosti s nimi vyvíjejí léky. Je zajímavé, že naše „odměny“ přímo či nepřímo souvisejí s našimi úzkostmi.

Hormon štěstí serotonin spolu s hormonem odměny dopaminem nám v prů-

běhu každého dne umějí pořádně osladit život. Sportovci vědí své o endorfinech. Kdy přijdou a kdy jsou fuč. Štěstí není jen chemie. O tom jsou přesvědčeni nejvíce zamilovaní lidé.

Může mít slovo štěstí svůj vztah k historii? Myslím si, že ano. Třeba ono biblické „blahoslavenství“ má jako jeden z mnoha významů i štěstí. Smysl a naplnění má navrch oproti okamžité radosti. Okamžiky euforie střídá rostoucí štěstí tam, kde máme smysl spolu s láskou. Jestli nejde o to, co se děje v našem mozku, tak jde o to, co se děje v našich srdcích...

Stanislav Zela



Co je to štěstí?

Zamyšlení pro Rohatecký svět

Někdy mám pocit, že štěstí je jako jemný dech, který k nám přichází skrze druhého člověka. V úsměvu toho, koho potkáme cestou z obchodu, v pohlázení, které někdo věnuje dítěti, v bezděčném „Jak se máte?“, které není jen řečeno ústy, ale srdcem.

Štěstí bývá blíž, než si myslíme. A velmi často k nám přichází právě skrze lidi, které nám Bůh poslal do cesty. Bůh mluví

njen v kostele nebo v modlitbě. Mluví také skrze laskavé slovo, trpělivé naslouchání, skrze ruce, které pomáhají. Kolikrát jsme už zakusili, že právě člověk vedle nás byl Boží odpovědí na naši obavu, bolest nebo tichou prosbu. Ale stejně tak je pravda, že člověk, který žije z pramenů víry, dokáže druhým přinášet ještě víc světla. Ten, kdo čerpá, může rozdávat. Ten, kdo se opírá, může popírat.

Často čekáme na štěstí, až bude „víc času“ nebo „méně starostí“. Ale štěstí se rodí tady a teď, v obyčejných dnech, které žijeme spolu, když si pomáháme, když se na sebe díváme s porozuměním, když navštívíme osamělého, když odpustíme, když si najdeme chvíli na rozhovor, i když spěcháme.

Štěstí je vztah. Je to most mezi mnou a tebou, mezi člověkem a Bohem. A nejpevnější mosty jsou ty, které staví láska.

Abychom mohli milovat druhé, potřebujeme někde doplnit sílu. A právě tady — v Rohatci — máme jedno z největších Božích darů na dosah: náš kostel. Je to místo, kde můžeme odložit starosti, nadechnout se ticha a nechat se dotknout světlem, které není z tohoto světa. Místo, kde nás Bůh potkává tak, jak jsme — unavené, hledající, někdy smutné, kdy už nevíme kudy kam, někdy radostné.

Svatosti jsou studánky, z nichž můžeme čerpat znovu a znovu:

- ve zpovědi najdeme pokoj, který svět nedá,
- v Eucharistii sílu, která unese i to, co je nad naše schopnosti,
- v modlitbě povzbuzení, naději a směr.

O štěstí a o tom důležitém

Jestliže někdo hovoří o intelektuálním životě jako o zapomenutém zahradnictví ducha, tak je potřeba mít na mysli, jak mnozí z nás přemýšlejí „o tom důležitém“. O štěstí a našem životním směřování či jeho smyslu.

Dostáváme rady od těch moudřejších, jak si máme každý den udělat čas na sebe. Ať už je to četba, poslech hudby nebo setkání s přáteli. Věřící lidé potkávají v tichu svého srdce otisky Boží přítomnosti. Pakliže jsou oči pohledem do lidských duší, vidíme okolo nás úspěšnost našeho snažení. Úsměvy se mohou střídat se zasmušilými pohledy.

Najít ticho v hluku dnešních dní je samo o sobě radostí. Nemusí být únikem, ale pevnou a hlubokou studnicí s velkým rezervoárem. Existuje však velký rozdíl mezi štěstím a spokojeností.

Slyšeli jste o indexu štěstí? Ve svém reportu každoročně OSN hodnotí štěstí obyvatel ve všech zemích. V hodnotících faktorech je vedle ekonomické úrovně, délky života i naše svobodné rozhodování o vlastním životě. Vedle mnohdy subjektivních okolností jsou tam i nesobecké činitele jako třeba štedrost, dobrovolnictví, obdarování druhých či vnímání korupce.

A když přijdeme společně jako farnost, jako rodina víry, stává se něco krásného: Bůh nás skrze druhé posiluje ještě víc. Proto stojí za to přicházet. Ne kvůli „povinnostem“, ale kvůli sobě navzájem. Kvůli tomu, abychom měli z čeho žít — a z čeho rozdávat.

Ježíš nepřišel, aby nám vzal bolesti, ale aby je nesl s námi. A aby nám dal společenství — aby nikdo nešel životem sám.

Blahoslavenství ukazují cestu lidí, kteří milují, odpouštějí, pomáhají a mají otevřené srdce. To je štěstí, které se neotřese. Štěstí, které stojí na víře a na lásce k lidem.

Možná je štěstí méně o tom, co máme, a více o tom, koho máme. Bůh nám dal jeden druhého. A dal nám také místo, kde můžeme společně čerpat — náš kostel, naše bohoslužby, naše společenství.

A tak, když se zdá, že štěstí je daleko, možná stačí přijít, usednout do lavice a nechat na sebe působit ticho, modlitbu, Boží slovo, svatosti — a blízkost lidí, kteří věří spolu s námi.

Protože někdy stačí jen otevřít dveře. A Bůh udělá zbytek.

Otec David



Pro generaci našich rodičů mohl pocit štěstí znamenat něco jiného. Bohatství života a jeho pestrost nás spolu s řadou dobrých přátel může činit šťastnými. Osobně se přikláním k tomu, že štěstí je duševní stav. Nejde o to ho jen nalézat, ale je třeba si jej i patřičně hýčkat.

Stanislav Zela

Historie

Léto a prázdniny v minulosti

S letošním létem asi velká spokojenost nebyla. Jak jej užít v současné době je různé. Možností je mnoho a jsou různé. Sportováním, užíváním si tepla i koupáním v mnoha zařízeních doma nebo u moře v zahraničí. Výlety pěší, na kolech, které má každý včetně dětí, veřejnou dopravou i motorovými vozidly. Osobní auta jsou téměř v každé rodině, motocykly rovněž. Ulice obce jsou jimi přecpány. Pobyt na různých místech je možné předem

objednat, doprava i na vzdálená místa jednoduchá. Dá se říci, že můžeme být spokojeni. Vyvrcholením letní sezony před zahájením školního roku jsou pak v naší obci Bartolomějské hody.

Jaké to bývalo v minulosti? Vlivem charakteru obce, kdy hlavní část obce byla více zemědělská a Kolonie průmyslová, přizpůsoboval se tomu životní styl. Zatím co dospělí po zimním klidu a sezoně plesů se na jaře před nastávajícím létem věnovali

obdělání půdy a zahrádkám, děti a mládež přípravě pobytů v přírodě a hrám. Činnost zahájily jednotky kopané, ve třicátých letech ve dvou jednotkách SK Rohatec a Dělnická jednota. Cvičili Sokolové a škola se připravovala na konec školního roku výlety i vycházkami do přírody. Léto věnovala mládež i děti většinou koupání. Místa byla v řece Moravě na Přívoze, kde býval dlouhý ostrůvek jemného písku, blíž ke Kolonii bývala dlouhá šterková pláž.

V Kolonii kolem pilíře železničního mostu býval rovněž ostrůvek jemného písku a pláž za železničním mostem směrem k Soboňkám. Koupání bývalo i v rybníčcích v Roztrhánkách. Do roku 1945 zde byly dřevěné šatny s prosklenou šatnou. Všechna tato místa zmizela. Hladina řeky Moravy se zvýšila, využívá se k provozu rekreačních lodí. Rybníčky v Roztrhánkách jsou bez vody a zarostlé bujnou zelení, nedá se poznat, kde bývaly. V chladnějších dnech se mládež a děti věnovaly hrám v přírodě nebo pěším výletům do okolí. Kola v rodinách byla nejvíce jen dvě, pánské a dámské, dětské vůbec. Někteří sportovci vlastnili závodní se zahnutými řídítky, prodlouženým sedlem, s blatníky i bez blatníků. Pro výlety se kola používala málo. V některých rodinách bylo kolo jen jedno, pánské, s příčkou od řídítek k sedlu. Pro děvčata nedostupná, chlapci, pokud se chtěli svézt museli jednu nohu podstrčit pod příčku na pravé šlapátko. Říkalo se tomu pod štanglou. V červenci a srpnu mládež i děti spolupracovali při sklizni obilí a mlácení i dováděli na stozích slámy. V době druhé světové války byla veřejná činnost velmi omezená. Shromáždění byla zakázána. Povolena byla jen kopaná SK Rohatec a Slováký krúžek s přísně nepolitickým zaměřením. Pro děti toho v létě mnoho nebylo, jen hry v přírodě a koupání. Přelomový se stal rok 1945. Obnovila se jednota Sokol, vznikla jednotka Junáka, vznikly i další zájmové kluby. Vznikly i další činnosti školy za spolupráce ustaveného sdružení rodičů a přátel školy. Sokol pořádval veřejná cvičení na malém stadionu v Cihelnách, Junák pořádval vycházky do přírody i letní výlety a tábory v Radějově. Měl i klubovnu v dřevěném domku na Rohátce, kde pořádval výstavy dětských prací. Náčelníkem Junáka byl Dr. Krejčí z Kolonie. Junák ale zanikl po roce 1948. Zanikla i tělocvična jednota Sokol. Jejím pokračovatelem se po delší době stala organizace Slavoj. Se zajímavým nápadem přišla škola. Uspořádat před koncem školního roku letní pobyt v zajímavých místech. Říkalo se tomu Škola v přírodě. Poprvé to vyzkoušela dvoutřídní škola v Kolonii v roce 1952. Děti s učitelkami Šantovou a Bízovou se přestěhovaly do rekreačního zařízení v Radějově-Lučině. Náročné bylo stravování. Našla se i obětavá žena s pomocnicí. Byla to paní Zemánková z Rohatce. Říkalo se jí tetička Zemánková. Dovedla přizpůsobit jídelníček tak, že všem chutnalo. Zařízení chaty celkem vyhovovalo, byla zde místnost pro ranní výuku a ubytovací místnosti s postelemi z kovových trubek se slamníky. Ložní prádlo a přikrývky měl každý z domova, jak je připravily mamin-

ky. O dovoz všeho potřebného i materiální pomoc se postarala čokoládovna Küfferle. Osobní převoz zařídil rohatecký dopravce p. F. Němec. Výuka se zaměřila zvláště na přírodu, ale při společném ubytování se děti učily o sebe postarat. Dlouho se pak na dny pobytu vzpomínalo.

Další rok stejnou školu v přírodě zapakovala obecná škola v Rohatci ve spolupráci rodičů a přátel školy. Tato byla poněkud náročnější pro vzdálenost místa v zajímavém přírodním místě na severní Moravě v Prostřední Bečvě, kde nebylo žádné ubytovací zařízení. Pro ubytování posloužilo dočasně upravené prostředí místní školy. Třídy se proměnily pro ubytování. Na podlaze se rozložily slamníky, na kterých se přespávalo, ložní prádlo a přikrývky měl každý z domova.

Některá zařízení musela být rovněž přivezena z Rohatce. To zajistil doprav-

ce z Hodonína. Protože dětí již bylo více, byly rozděleny do skupin a vedoucí vybrány z řad dospělejší mládeže. Škola měla kuchyni, která posloužila pro stravování. Kuchařkou byla již známá a obětavá paní Zemánková. Dětem velmi rozuměla. Při jídle mezi nimi procházela a pozorovala, co jim chutná a dle možností další stravu upravovala. Pro společnou výuku nebo vyprávění učitelů, zvláště při nepříznivém počasí, posloužila větší tělocvična. Dozor i zásobování zajišťovali učitelé J. Bíza a V. Hrubý. Vše se konalo začátkem prázdnin za hezkého letního počasí. Náplní činnosti byly naučné vycházky do přírody, sportovní činnost na nedalekém hřišti nebo koupání v rožnovské Bečvě. I když se dlouho na podobné pobyty vzpomínalo, v dalších letech se již nekonaly pro náročnost i celkový nezájem.

Zdeněk Bíza



Škola v přírodě na Radějově - zleva p. učitelky, a kuchařky



Škola v přírodě Radějov

Předvánoční vzpomínání

Končí letošní zvláštní podzim, celkem teplý, objevují se jen ranní mrazy. Meteorologové předpovídají sníh, který přišel teprve koncem listopadu, ale rychle odtává, potřebný mráz pro udržení žádný. Ani nepamatujeme, kdy naposled pokryla náš kraj sněhová pokrývka a poskytla radostné skotačení dětem v zimní přírodě. I když v přírodě sníh chybí, dnešní mladá generace jej dostatečně užívá tam, kde je ho dostatek, kde teploty pod bodem mrazu poskytují možnost umělého sněhu. Snadná je i doprava, zejména osobními automobily do míst, kde jsou možnosti i zapůjčení lyžařského vybavení nebo dětských bobů. Jak tomu ale bylo v dobách, kdy tyto možnosti nebyly nebo jsme je ani neznali? Starší generace vzpomínají dávno zašlé doby, jak tomu bývalo právě v předvánoční době, kdy začínala pravá zima. Vzpomínají právě ti nejstarší, kteří odcházejí a dnes přihlížejí současným možnostem s nostalgií na dobu první poloviny minulého století. Doprava na hory byla omezená, osobních aut v rodinách bylo jen několik a vybavení pro zimní sportování si každý zajišťoval samostatně.

Začátkem prosince přicházely tužší mrazy. Mikulášci chodili již po sněhu, a to se všichni poohlíželi po místech, která by se mohla využít k zimním radovánkám a sportům. Při zamrznání vodních ploch bruslení, svažitým plochám pro sáňkování a lyžování. Pro bruslení zamrzaly louže na loukách, které zůstávaly, když se rozlévala řeka Morava, rybníčky Roztrhánky, celé koryto toku Mlýnská. Při velkých mrazech zamrzala i řeka Morava, ledová plocha byla slabá. I tak ji někteří odvážlivci využívali. Po roce 1939, kdy se napřímil tok Moravy, vzniklo mrtvé rameno, později rozdělené na dvě části silnicí do Strážnice. Po zamrznutí, když se utvořila na hladině ledová vrstva 3 až 5 cm, byla ideální plocha pro bruslení i hokejovou hru. Po zamrznutí hladiny Mlýnské bylo možné projet na bruslích od Přívozu do Kolonie k mrtvým ramenům. Brusle se daly připnout na kožené šněrovací boty s tvrdou koženou podrážkou. Měly na špičce a patě šroubové svěrky stahované pomocí klíčku. Po první světové válce se objevily brusle jednoduché na napevno šroubované k podrážce, říkali jsme jim šeksny. Začaly se používat i brusle profesionální, tzv. kanady. Na rameni blíže k řece Moravě se hrával hokej. Z nehoblovatelných desek se ohraničilo kluziště, dobrovolníci z trubek zhotovili

branky a břehy sloužily pro diváky. Hlavními organizátory byli Jaroslav Němčanský, Josef Němčanský, František Kabelka (Fera), Josef Kabelka (Jožika), Stanislav Piškula, Josef Antoš (Puk), František Antoš (Antola), František Zezula. Právě při této příležitosti vznikla zajímavá přezdívka Josefa Antoše „PUK“. V současnosti jsou všechna tato místa zaniklá. Mrtvá ramena zazemněná, na jejich místě jsou sklady odpadů, plynová stanice a tenisové kurty. V roce 1952 rohatecí sportovci vybudovali ohrazenou plochu hokejového hřiště v loukách na konci dnešní ulice Habánská. Hřiště sloužilo jen krátce. Ledová plocha se řešila postřikem při mrazech ze zvláště vybudované studny. Vše ale zaniklo po několika letech vlivem nevhodného počasí – mírné zimy. Když napadl sníh a vydržel, to bylo rozruchu. Zatímco dospělí měli problém se zametáním a odklizením sněhu z cest a chodníků, děti pobíhaly se sáňkami a vyhledávaly každý svah nebo kopeček, kde by bylo možné sáňkami sjíždět. Kdo měl lyže, využíval lyže. Míst pro takovou zábavu bylo v obci několik. Dnešní ulicí Habánskou od kaple na konci Slovácké se dalo sjíždět až na louky. Také mírně svažitý terén konce dnešní ulice Slovácké se dal využít. Stejná příležitost byla od Slovácké k Cihelnám a k hřišti, nebo chodník-



kem od Rohátky k bývalému stadionu. Nejlepší byl svah od Nových řádků od silnice na louky, který byl i upraven pro sáňkování. V současnosti je v tomto svahu zabudována plynová stanice. V Kolonii bývalo několik svahů v pískové jámě vápenopískové cihelny. Místo je v současnosti zaniklé a celá plocha zalesněna. Využíván byl i svah na louku u železničního podjezdu k Soboňkám. Sjezd po svazích dolů byl zážitkem a jednoduchý, ale nahoru se ještě sáňky táhly. O pády do sněhu nebyla nouze a návrat domů znamenal vysoušení u kamen nebo sporáku v kuchyni, nejen oblečení, ale i promáčené obuvi. Vybavení bylo jednoduché. Sáňky dřevěné, na spodní straně okované. Lyže s jednoduchým vázáním koženými řemínky. Boty jakékoliv kožené šněrovací, s koženou nebo i gumovou podrážkou. K lyžím byly dřevěné tyčky nebo jen rovné hůlky.

Sněhovou pokrývku kolem domů uklízel každý samostatně, kolem veřejných budov sjednání dobrovolníci. Aut projíždělo

velmi málo, většinou jen nákladní obslužné, povrchy komunikací byly kamenité, sněhová vrstva se brzy udusala a přimrzala.

Pokud byl dostatek písku nebo škváry, upravovala se proti skluzu posypem. Před zimou bývaly připraveny kolem silnice hromádky pro posyp. Pro odklizení větších nasněžených vrstev měla obec dřevěný okovaný pluh zhotovený místními řemeslníky, tažený dvěma páry koní. Pravidelná údržba solením se začala používat teprve po zhotovení asfaltových povrchů.

Druhá polovina dvacátého století byla na větší zimy chudobná a zimní sporty se přesunovaly na místa s umělými povrchy. Pro bruslení na zimní stadiony s umělým ledem, a i na hory, kde se vyrábí umělý sníh, do svahů je možné použít lyžařské vleky. Doprava do takových míst se zjednodušila. Místa kolem nás pro využití zimních sportů zmizela, a tak na dobrodružné zimy v místě se již jen vzpomíná.

Zdeněk Bíza

Muzea a galerie světa

National Palace Museum Taiwan

Když na konci října v Tchaj-peji přší a vy už nejste hladoví, je ideální čas na návštěvu muzea. V hlavním městě Taiwanu je jich několik, ale vyčnívá Palácové muzeum, které je domovem pro světově nejlepší sbírky čínského umění.

Naleznete zde exponáty z bronzu, jadeitu, porcelánu a keramiky. Ve čtyřech patrech. Taková expozice knih, inkoustových kamenů, malby a kaligrafie se jen tak nevidí. Bookshop, restaurace a skvělé zázemí pro milovníky umění jsou přirozenou součástí. A co je legrační - několik nejvýznamnějších exponátů je zrovna zapůjčeno v Praze. Mezi nimi je i populární hlávka zelí vyřezaná z jednoho kusu jadeitu z období dynastie Qing. Je považována za jeden ze tří hlavních pokladů celého Tchaj-pejského muzea. Krátká zápůjčka do pražského Národního muzea je vůbec první do Evropy. To jen ukazuje na nadstandardní vztahy České republiky s Taiwanem. Aspoň s končící vládou.

Vidět asi 700 tisíc kusů uměleckých děl z čínských dějin za posledních osm tisíc let je docela nářez. Kolekce po staletí shromažďovali sami čínští císaři.

Celé muzeum je vlastně část císařských sbírek z pekingského Zakázaného města. Odvezli ji nejprve do čínské Šanghaje, aby nepadla do rukou Japonců v roce 1931. Pak ji odtud odvezli v roce 1948. Ne však už kvůli Japoncům, tentokrát kvůli čínským komunistům, a to z pevninské Číny na Taiwan.

Po mě jako keramika bylo skvěle vidět staré kresby z alba „Výroba keramiky“ z roku 1743. Císař Čchien-lung zadal svým dvorním umělcům, aby namalovali oficiální proces výroby keramiky. Panovník se staral přímo o vypalování keramického zboží. Všechny malby od přípravy hlíny, jejího

zpracování, vytáčení na hrnčířském kruhu až po vypalování a prodej jsou cenným dokladem dřívější doby.

Muzeum, které umí skvěle vyprávět příběh o kultuře, která formovala po staletí východní Asii je inspirativní. I v zahraničí si můžeme dobře uvědomovat, co znamená dědictví, které spojuje minulost s přítomností.

Stanislav Zela



Školství

Environmentální vycházky a Bramboriáda v naší mateřské škole

V naší mateřské škole se snažíme vytvářet dětem takové podmínky, aby mohly svět objevovat všemi smysly a učit se prostřednictvím přímých prožitků. K nejdůležitějším aktivitám, které k tomu přispívají, patří pravidelné environmentální vycházky. Ty probíhají po celý rok a pokaždé jsou pro děti příležitostí něco nového objevit. Společně sledujeme změny v přírodě, poznáváme typické rostliny a stromy v našem okolí, všímáme si barev, vůní, počasí i zvuků, které příroda v různých ročních obdobích nabízí. Děti si během vycházek osvojují základy vztahu k přírodě – učíme je, že rostliny, stromy i zvířata potřebují naši ohleduplnost a že i drobné kroky mohou pomáhat životnímu prostředí. Pozorujeme rozdíly mezi rušným městským prostředím a klidnější krajinou za obcí. Povídáme si o tom, jak správně nakládat s odpady, jak se chovat na louce nebo v lese a proč je důležité přírodu chránit. Vycházky obohacujeme o hry, hledačky, pozorování lupou nebo jednoduché výzkumné úkoly, díky kterým děti objevují svět kolem sebe hravou a přirozenou formou. Někdy se zdržíme u mraveniště, jindy sledujeme stopy zvířat nebo sbíráme přírodniny pro pozdější tvoření ve třídě. Děti tak získávají zkušenosti, které žádný mobil, tablet ani televize nenahradí, a často samy přicházejí s nápady či otázkami, které nás motivují k dalším objevům.

Podzim jsme letos zpestřili novou akcí – Bramboriádou, která se konala 16. října na zahradě naší mateřské školky. Akce byla určena dětem, rodičům i učitelkám a jejím hlavním cílem bylo strávit společné chvíle, posílit vztahy mezi rodinou a školkou a užít si veselé podzimní odpoledne.

Pro děti bylo připraveno šest tematických stanovišť. Na prvním hledaly brambory ukryté v pískovišti, což prověřilo jejich pozorné oči i trpělivost. Druhé stanoviště patřilo tvoření – vyráběly si vlastní bramborového panáčka, kterému pomocí špejlí a různých přírodnin dodávaly

originální vzhled. Třetí úkol přinesl zdravou soutěživost v podobě hodu bramborou na cíl. Následoval slalom s bramborou na lžici, kde byla potřeba velká dávka soustředění. Na pátém stanovišti si rodiče vyzkoušeli jízdu s bramborami (dětmi) v kolečkách a celé odpoledne zakončilo oblíbené skákání v pytli, které se neobešlo bez smíchu a hlasitého povzbuzování. Na každého čekala v cíli bramborová medaile. Nechyběly ani tradiční bramborové dobroty, které provoněly celou zahradu – výborný bramborový guláš a křupavé bramboráky, na kterých si pochutnali malí i velcí. Rodiče tak měli prostor posedět, popovídat si a společně s dětmi užívat pohodovou atmosféru.

Bramboriáda se nesla v duchu radosti a setkávání. Bylo krásné sledovat, jak děti s nadšením plní úkoly, jak se rodiče s úsměvem zapojují do her a jak společně vytváříme chvíle, které posilují vztahy mezi rodinou a naší mateřskou školou. Právě tyto společné zážitky mají pro děti velkou hodnotu – učí je spolupráci, vzájemné podpoře a radosti z pohybu i tvoření.

Věříme, že ať už jde o objevování okolního světa během environmentálních vycházek, nebo o společné setkávání při akcích jako je Bramboriáda, každá taková chvíle podněcuje dětskou zvědavost a přispívá k vytváření krásných vzpomínek na dobu strávenou v naší mateřské škole.

Monika Horáková



Bádání v rohateckých mokřadech

Žáci 6. tříd jako praví vědci

Na konci října se žáci z 6. A a 6. B vydali na badatelskou výpravu do mokřadů v okolí Rohatce. Téma znělo Vodní průzkumníci a místo učebny se tentokrát učilo přímo v terénu.

Nejprve jsme společně prošli biotop plný života, odhadovali, co všechno bychom tu mohli najít, a pak už přišlo na řadu opravdové vědecké vybavení: sítky, kbelíky, lupy, určovací klíče a badatelské listy. Žáci se rozdělili do smíšených skupin a vrhli se do práce. Počáteční ostych rychle vystřídala zvědavost a nadšení – najednou nikdo neřešil, že je chladněji nebo že má mokré boty. Výsledek? Desítky vodních živočichů, které žáci sami odchytily, prozkoumali a určili. Mezi „úlovky“ patřila například pavučenka bradatá, ploštěnka kalužní, žížalnice pestrá nebo potápník hnědý. Žáci si všechny živočichy pečlivě zakreslili a zaznamenali do svých badatelských listů.

Proč to děláme? Badatelsky orientovaná výuka není jen o tom „něco najít a pojmenovat“. Jde o to, aby si žáci sami kladli otázky, zkoumali, ověřovali a přemýšleli. Učitel už není ten, kdo všechno ví a všechno řekne – stává se průvodcem. Žáci se učí pracovat jako skuteční vědci: od první hypotézy přes pozorování a měření až po závěry a nové otázky.

A to nejdůležitější? Když si žáci něco objeví sami, zapamatují si to navždy. Najednou zapomenou na známky, na mobil i na čas – prostě bádají. A přesně to je ten moment, kdy víte, že to mělo smysl.

Děkujeme všem žákům za skvělou spolupráci a už teď se těšíme na jarní bádání – příště zamíříme na louky a budeme objevovat svět hmyzu!

*Iveta Peterková, učitelka přírodopisu
Marie Ošlejšková, ředitelka školy*

Z postřehů mladých badatelů:

Dne 22. října jsme se společně s paní učitelkou Peterkovou a paní asistentkou Hotárkovou vydali k potoku zvanému Járek, kde jsme pozorovali život ve vodě. Z odebraných vzorků jsme zjistili, co ve vodě žije. Objevili jsme tam např. berušku vodní, larvy komárů, vodní šneky, pavučenku bradatou. Nakonec jsme měřili teplotu v rybníčku a v potoku. Velmi se nám to líbilo a rádi bychom si výuku v přírodě zopakovali.

Ondřej Sasínek, žák 6.B



Říjen ve znamení divadla

Měsíc říjen patřil ve škole návštěvám divadel. Šestáci a sedmáci se vypravili do Slovákého divadla v Uherském Hradišti na světovou premiéru muzikálu v rytmu rapového beatu o našem prvním československém prezidentu Masarykovi, zatímco osmáci a deváťáci se podívali do brněnského divadla Radost na inscenaci na motivy slavného sci-fi Herberta Georga Wellse Válka světů.

První část muzikálu Masaryk pojednávala o životě prezidenta od narození po dospělost, druhá část se věnovala jeho politic-

ké kariéře. Vanessa Benešová ze 7. A napsala: „Divadlo musím ohodnotit pozitivně, jelikož se mi to líbilo, získala jsem více znalostí a také to bylo přiměřené našemu věku. Byl to skvělý zážitek a hlavně naučný.“

Inscenace Válka světů zpracovává téma manipulace, vlivu a dopadu masových médií na společnost. V inscenaci se objevuje téma války včetně s ní spojeného násilí, invaze mimozemšťanů na zemi a apokalypsy.

Níže si můžete přečíst velmi zajímavé postřehy žáků devátého ročníku.

Představení začalo poněkud dynamicky a snad i zmateně. Proč zpravodajové v rozhlasovém studiu záměrně vysílají evidentně lživé zprávy? Jakmile tomu člověk přiloží větší pozornost, je to až neuvěřitelně podobné dnešnímu způsobu zpravodajství – vlévání strachu a paniky do společnosti za účelem jejího podmanění. Po dějové stránce bylo představení výborné a aktuální. Herci podali opravdu fantastický výkon. Představení bylo jedním slovem excelentní. (Jakub Klanica)

Podle mého názoru bylo toto představení užitečné hlavně pro mladou generaci, protože si myslím, že náš svět se poměrně hroutí kvůli nám lidem. Na tento příběh by se člověk měl podívat hlouběji než jen pouhýma očima. My lidé bychom si měli uvědomit, co je pro nás skutečně důležité. Vážít si toho, co máme, nebrat vše jako samozřejmost. Divadlo se mi líbilo, bylo krásně sehra-
né a atmosféra byla úžasná. Myslím si, že je dobře, že jsme na toto představení jeli. Protože čím dřív si věci uvědomíme,

tím líp pro nás a pro svět samotný. (Sofie Domanská)

Od divadla jsem moc neočekával, ale nakonec jsem byl překvapený. Ze začátku mi divadelní hra připadala nudná, skoro jsem usnul, ale ne na dlouho. Hra se začala zrychlovat a dramatizovat. Každé vysílání z radiostanice bylo napjatější a naléhavější. Chvillemi jsem si říkal, zda to jde udělat ještě napínavější, než už to je. Po skončení představení jsem měl spoustu otázek. Dalo se katastrofě předejít? Co se stalo pak? A především, co kdyby se přišlo na to, že

je to lež? Líbila se mi také tabule s QR kódem, který jsme mohli naskenovat a sledovat, kde a kdy se odehrávaly výbuchy. (Ondřej Janeček)

Výlet do divadla se mi líbil, i když příběh jsem moc nepochopila, ale i tak to bylo fajn odreagování od školy a okolního světa, na chvíli jen tak vypnout, zaposlouchat se a odpočívat. Divadlo bych zhodnotila tak 7 z 10, ale ten Mekáč po cestě domů byl asi přece jenom z toho všeho nejlepší. (Amálie Svatoňová)

Zuzana Pavková, učitelka ČJ



Halloween

Dne 7. 11. naši deváťáci připravili pro žáky I. stupně dopoledne plné her a různých aktivit. Akce se konala v tělocvičně, kde si děti vyzkoušely např. házení kroužků na čarodějnické kužely, nošení „očí“ na lžičce, lovení malých předmětů v plesnivé vodě, házení papírových „lebek“ do misky, střelbu na branku, poznávání předmětů ukrytých pod šátkem, aj. Děvčata si v družině a školní kuchyňce

připravila také zajímavá stanoviště, např. puzzle se starou čarodějnicí, různé křížovky a doplňovačky s halloweenskou tematikou. Děti si mohly také vyrobit netopýra z papírových ruliček, nebo poskládat puzzle. Nakonec byly všechny odměněny malou sladkostí. Věříme, že se dětem tato akce líbila a dobře se pobavily.

Žáci 9. ročníku

Listopadová chvilka poezie

V pátek 14. listopadu dopoledne zazněly v rohateckém kulturním domě básně oblíbených českých autorů Jiřího Žáčka, Emanuela Frynty, Františka Hrubína

a dalších. Básně přednesli a svůj recitátorský um předvedli žáci 1. – 7. ročníku. Porota měla nelehkou práci vybrat ze čtyř kategorií tři nejlepší přednesy. Každý z re-

citátorů vložil do svého projevu nejen snahu, píli a osobní prožitok, ale také velkou odvahu vystoupit před plným sálem diváků. Za to jim patří velké uznání. Na prv-



ních místech se umístili Anita Marková (1. třída), Šimon Paták (2. třída), Eduard Březovič (5. třída) a Vanessa Benešová (7.

třída). Vítězové i ostatní účastníci si odnesli diplomy a drobné dárky, posluchači zase hluboký kulturní zážitek. Poděkování

patří také skvělým moderátorkám Matyldě Březovičové a Ivaně Ligdayové.

Zuzana Hřivnová



Ohlédnutí za svatým Martinem

Svatomartinské ráno, 11. listopadu, zahalila hustá bílá mlha. Zvláštní světelná atmosféra přímo vybízela k povídání o životě našeho světce, legendách a symbolech s jeho jménem spojených, i dalších aktivitách. Druháci luštili tematické úkoly a šifry z češtiny i matematiky, naučili se o svatém Martinovi písničku a vyrobili si husu, kterou nechali proletět na čerstvém vzduchu. Byl to prima den plný zábavy i poučení.

Zuzana Hřivnová



Malování s Petrem Přikrylem

V průběhu listopadu ovládla výtvarnou učebnu naší školy tvořivá atmosféra, kreativita a vůně čerstvých barev. Žáci měli jedinečnou příležitost zúčastnit se dvou výtvarných workshopů pod vedením oblíbeného hodonínského malíře Petra Přikryla. Oba workshopy nesly společné téma „Vánoce a zima“.

První workshop byl určen žákům 4. a 5. třídy, kteří si mohli vyzkoušet, že i obyčejnými vodovými barvami lze vytvořit krásný



obrázek. Pod vedením zkušeného malíře se nejdříve pokusili pomocí pouze jediné barvy namalovat zasněženou krajinu a následně zvládli i malbu anděla. Žáci páté třídy tvořili zimní a vánoční motivy na malířské plátno. Malí výtvarníci nadšeně experimentovali a ne jeden z nich objevil vlastní dosud skryté schopnosti a malířské nadání.

Druhý workshop byl určen pro vybrané žáky 2. stupně. Ti už si mohli vyzkoušet náročnější a zároveň velmi atraktivní techniku – malbu akrylem na plátno. Tento způsob tvorby pro mnohé znamenal první zkušenost s „opravdovým“ výtvarným materiálem. Pod Přikrylovým vedením vznikala originální a velmi vydařená díla s vánoční a zimní tematikou.

Výtvarné workshopy přinesly žákům nejen nové výtvarné možnosti a zkušenosti, radost z tvoření a společně strávený čas, ale v mnohých určitě probudily také větší zájem o kreslení a malbu. Setkání s profesionálním malířem Petrem Přikrylem děti určitě v mnohém obohatilo a bylo pro ně velkou inspirací i motivací k dalšímu uměleckému tvoření. Panu Přikrylovi proto patří naše velké poděkování za vstřícnost a čas, který byl ochotný s námi ve škole strávit a věnovat se našim žákům. Věříme, že se podobné akce budou opakovat.

Sabina Kytlicová



Kultura

Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora

Umělkyně Kateřina Šedá aktuálně vydala knihu Národní sbírka zlovyků, kterou představila v Brně na Vánočním festivalu zlovyků. Zlovyky několik let sbírala po celé zemi a jak sama říká je jich velké množství. Naposledy bylo přihlášených 35 725 zlovyků a celá sbírka je ve světě opravdu ojedinělá.

Otevřelo se Velké egyptské muzeum GEM v Káhiře. Je to největší muzeum na světě na ploše 81 000 m². Více než sto tisíc artefaktů ve dvanácti hlavních galeriích si můžou návštěvníci prohlédnout nedaleko pyramid v Gíze.

Na jihlavském mezinárodním festivalu dokumentárních filmů byl vyhlášen nejlepším snímkem dokument v české koprodukcí s názvem Čas do zásahu. Jeho autorem je Vitalij Manskij.

V Irsku se od příštího roku zavádí finanční podpora pro umělce. Jedná se o částku 31 tisíc korun a má sloužit na zaplacení nájmu, aby se zlepšilo duševní zdraví a zmizel finanční stres. Základní nepodmíněný příjem je tématem již několik posledních let.

Za necelých 5 miliard korun se prodal obraz Gustava Klimta. Portrét Elisabeth Lederové je druhé nejdražší dílo na světě prodané v aukci. Po Leonardovi da Vincim. Klimt je totiž stále v kurzu a byl drahý už za svého života. Nedlouho na to přišla informace o autoportrétu slavné Mexičanky Fridy Kahlo, který se vydražil za necelých 55 milionů. A je nejdražším aukčním dílem od ženské autorky.

Do Bachova katalogu byly zařazeny dvě nové skladby. BWV 1178 a BWV 1179

a již byly i v kostele sv. Tomáše v Lipsku, kde J. S. Bach působil jako kantor. Zmíněné „nové“ skladby lze najít na běžně dostupných hudebních platformách.

John Lennon by se letos dožil 85 let. O pět let více, tedy 90 let, oslavil americký svérázný režisér Woody Allen, který nás obdařil hezkou řádkou svérázných filmů. Ikona filmářské branže Tom Cruise dostal čestného Oscara za celoživotní dílo. Sošku mu udělila Akademie filmového umění a věd za jeho mimořádný přínos kinematografii.

Kapela Tři sestry slaví 40 let. Vydala novou desku a knihu Pod vobraz. Mají tři pruhu tak jako Adidas, jen v kosočtverci.

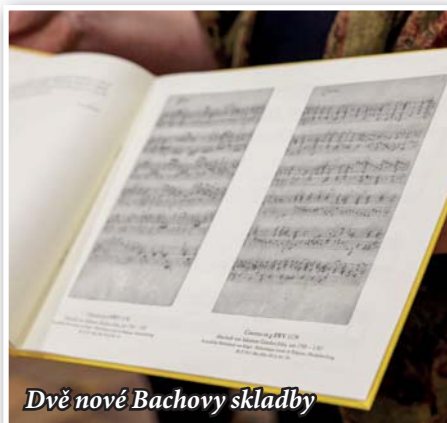
V Bratislavě proběhl 35. ročník festivalu Mesiace fotografie rozprostřený jako vždy na mnoha místech. Je to čas, kdy v ulicích slovenského hlavního města můžete potkávat fotografické nadšence z celé střední Evropy. Umělecké školy, učitele, studenty a foto nadšence.

Glen Hansard si s Markétou Irgovou

zahráli s kvintetem Jihočeské filharmonie a po letech opět navázali na svoji skvělou dřívější tvorbu a spolupráci.

Zemřel 88letý dramatik Tom Stoppard narozený ve Zlíně jako Tomáš Stráussler, syn lékaře u Bati. Autor oskarového scénáře k filmu Zamilovaný Shakespeare. Na premiéře hry RocknRoll se sešel jeho přítel Václav Havel a taky Mick Jagger. Děj hry se odehrává v Praze a v Cambridgi. Česká premiéra byla v Národním divadle, kde hráli The Plastic People od the Universe.

V našich kinech se promítá dokument Pan nikdo proti Putinovi. Mladý ruský učitel, který zprvopočátku filmářsky dokumentoval povinně na svojí škole plnění státních požadavků v souvislosti s válkou



Dvě nové Bachovy skladby



G. Klimt - portrét Elisabeth Lederové

na Ukrajině. Pak se to nějak zvrtilo a on musel emigrovat a natočený materiál si vzal s sebou a my máme možnost vidět běžný současný ruský život, ze kterého mrazí.

Český malíř Pasta Oner, kterého si před třiceti lety spíše všímala kvůli graffiti policie než odborná veřejnost, ušel kus cesty. Dnes už dává jeden obraz do draž-

by za vyvolávací cenu milion korun. Jeho akrylová malba ukazuje hranice toho, kam směřují inklinace postmoderního člověka. Člověka Západu. Malíř často tvrdí, že většina umělců musí tvrdě pracovat, pokud chtějí něčeho dosáhnout.

V pražském divadle Palace jsem navštívil hru od Floriana Zellera s názvem

Dejte mi všichni pokoj. V hlavních rolích s Ondřejem Veselým a Lucií Štěpánkovou. Kombinace zajímavého scénáře a skvělých hereckých výkonů ve všech rolích způsobila, že se celé divadlo spolu se mnou nepřetržitě smálo, zvláště v druhé půli po přestávce. Doporučuji.

Stanislav Zela

Kukátkem do knihovny

Divadelní představení Když se zhasne

Podzim na KD na Kolonii si vždy šetříme na nějaké to divadelní vystoupení. A nebylo tomu jinak ani letos. V neděli 23. listopadu vystoupil na Kolonii Divadelní spolek Slavkov u Brna s divadelní hrou „Když se zhasne“. Vánočně laděná konverzační komedie se čtyřmi herci na podiu byla bomba, která vybuchla – především smíchem v hledišti. Televizní vědma, gynekolog, historik a šéfkuchařka – již výčet povolání hlavních hrdinů stojí za to. Mix osobností, který řeší svérázným způsobem své osobní problémy při silvestrovském veselí. Plno vtipu, humorných



hlášek, a především precizní divadelní aranžmá. Hodina a půl představení utekla neskutečně rychle. A když se člověk dobře baví, a že se bavil, vše uteče ještě rychleji. Moc děkujeme hercům ze Slavkova u Brna a budeme se těšit na další setkání!

Nové knihy

Poncarová Jana – Anna R.

Více než sto let staré dopisy schované na půdě chalupy v Dobřívě odhalují skutečný příběh z první světové války a jejich pisatelé ožívají. František Reindl, majitel rozlehlého hospodářství, odchází do války, jejíž smysl je mu cizí. Břemeno správy statku spočine na ramenou jeho ženy Anny, která musí čelit nejen osamění, ale i zlobě lidí. Kvůli svým dvěma malým dětem snáší nekonečnou dřinu i četná příkoří. Oporou jí jsou Františkovy dopisy a naděje, že jednoho dne boje skončí. Motto, 2025.



Moravec Martin – Helena Sováková, plukovnice lidských duší

Hlášení podává Helena Sováková, výjimečná žena, která v české armádě strávila víc než dvacet let a dotáhla to až na hodnost plukovnice. Sloužila v Iráku i v Afghánistánu a zažila téměř vše: smrt, strach, šikanu v mužském prostředí, ale i spoustu vo-

jenského humoru. Třeba když na základnu v Iráku přivezli bezradným vojákům nové pračky...

Jako hlavní armádní psycholožka pomohla desítkám kolegů, kteří po návratu z války trpěli nočními můrami. Starala se o rodiny, které v boji ztratily syna či partnera. Zároveň zůstává oporou stovkám lidí, kteří čelí nejrůznějším životním překážkám – v práci, ve vztazích i při výchově dětí. MM, 2025.

Connelly Michael – Bohové viny

Mickey Haller se po krátkém přeběhnutí na stranu obžaloby vrací ke svému původnímu řemeslu: provozuje advokátní praxi ze zadního sedadla lincolnů a čeká na lukrativní případ. Dočká se brzy. Textová zpráva s kódovým označením pro vraždu je pro něj znamením, že se vrací zpátky na výsluní, kde se hraje o obrovskou mediální pozornost a tučné šeky. Tato kauza má však jeden háček: obětí zločinu je jeho bývalá klientka, Gloria Daytonová. Slovart, 2023.

Přednáška s Jiřím Jilíkem

Již podruhé jsme přivítali v knihovně Jiřího Jilíka – spisovatele, novináře, pedagoga a folkloristu ze Slovácka. Tentokrát (6. 11.) se jeho přednáška týkala samého přírodního srdce Slovácka – Chřibů. Dozvěděli jsme se velmi zajímavé informace týkající se nejen nejslavnějších sakrálních staveb Slovácka, ale také zaniklých míst,

tajemných nálezů a nalezišť, které se nacházejí ne tak daleko od našich domovů. Přednáška byla doplněna moc hezkým dokumentem v režii Jiřího Jilíka, tak také množstvím fotografií a ještě větším množstvím informací. Děkujeme dr. Jilíkovi za moc hezkou přednášku a všem návštěvníkům, že si udělali čas.



Přednáška Rok 1945 v Hodoníně

Ve čtvrtek 13. listopadu proběhla v knihovně velice zajímavá přednáška. Do přednáškového sálu zavítaly Mgr. Galina Rucká (Státní okresní archiv) a Mgr. Hana Sýkorová (Masarykovo muzeum Hodonín) a připravily přednášku, která se přímo týkala Hodonína a okolí. Při příležitosti 80. výročí skončení 2. světové války jsme si připomněli, jak válka zasáhla do života obyvatel hodonínského okresu, především při následném osvobození. Též se probralo téma odsunu židovského i německého obyvatelstva. Dobové fotografie jsme si mohli přirovnat k současnému stavu hodonínských ulic a díky archivním materiálům se dozvědět o životě a osudech tamějších obyvatel. Jen je velká škoda, že přednáška měla tak malou účast. I přesto moc děkujeme G. Rucké a H. Sýkorové za poučnou přednášku.

Návštěva I. stupně ZŠ Rohatec

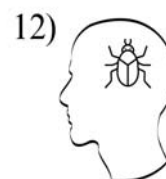
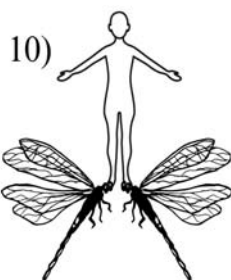
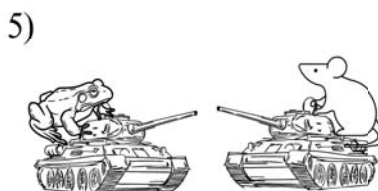
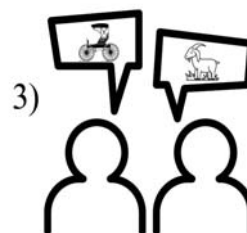
Říjen je v knihovně většinou spjatý s návštěvami tříd místní ZŠ. A i letos v říjnu navštívily knihovnu všechny třídy I. stupně. Každá třída má vždy přichystáno téma besedy, se kterým pracujeme – Astrid Lindgrenová, Večerníčky, Harry Potter... Žáci byli moc šikovní, vše zvládali a byli opravdu moc hodní. Takových návštěv více! Děkujeme všem pedagogům, kteří si i v tak nabytém školním programu udělají na knihovnu čas. Těšíme se na další setkání.



O jaká pořekadla se jedná?



© Paměťář



Farní okénko

Dušičky – vzpomínka na všechny zemřelé

V neděli 2. listopadu jsme se v naší farnosti společně zastavili u tajemství života, smrti a věčného domova. Společně jsme prožívali vzpomínku na všechny věrné zemřelé, lidově nazývanou Dušičky.

Modlitbu jsme zahájili v 8:30 hod. modlitbou růžence, při níž jsme svěřili Pánu zemřelé z našich rodin i naší farnosti. Prosili jsme za jejich duše i za nás samé, abychom jednou mohli s vírou a nadějí vstoupit do Boží náruče.

Následovala mše svatá v 9:00 hod., kterou jsme obětovali za všechny zemřelé. Liturgie byla naplněna nejen modlitbou a vzpomínkou, ale také nadějí na věčný život, který nám Kristus vzkříšený nabízí.

Po mši jsme se v tichém zamyšlení vydali průvodem na hřbitov, kde jsme setrvali v modlitbě a vděčnosti. Program byl zakončen pobožností na hřbitově, při níž jsme prosili za naše zemřelé, aby mohli dojít k plnému světlu Boží přítomnosti.

Atmosféra celého dopoledne byla hlubokým prožitkem víry i lidské sounáležitosti. Děkujeme všem, kteří se zapojili a společně s námi nesli modlitbu za ty, kteří nás předešli na cestě k Otci.

Odpočinutí věčné dej zemřelým, Pane,

a světlo věčné ať jim svítí.

Ať odpočinou v pokoji. Amen.



Modlitby otců v Rohatci

Milí farníci, v naší farnosti vznikla malá, avšak velmi živá skupinka Modliteb otců. Dnes bychom vám ji rádi představili blíže. Protože právě teď, v době, kdy se svět kolem nás mění tak rychle a rodiny čelí tolika výzvám, potřebujeme silné otce víc než kdy jindy.

Co jsou Modlitby otců? Jedná se o mezinárodní modlitební hnutí, které vzniklo v Anglii jako „bratr“ známějších Modliteb matek. Založil je jáhen Maurice Williams, bratr zakladatelky Modliteb matek. Hnutí se rychle rozšířilo do desítek zemí, včetně České republiky.

V centru všeho stojí prostá, ale hluboká myšlenka: otcovství je darem od Boha, ale také velkou odpovědností. Ať už jste otcem biologickým, duchovním (knězem, kmotrem), nebo prostě mužem, který se cítí povoláný nést odpovědnost za druhé – tady má své místo každý.

Jak to u nás v Rohatci vypadá? Scházíme se jednou týdně obvykle ve čtvrtek večer v 19.00 hodin na faře. Modlíme se podle oficiální brožurky Modliteb otců – je to strukturovaná modlitba, která obsahuje chvály, díky, prosby za naše rodiny, za děti, za manželky, za všechny otce světa i za církev. Velký důraz klademe na úplné odevzdání se do Božích rukou a na důvěru, že On ví nejlépe, co naše rodiny potřebují.

Po modlitbě si pak krátce povídáme – ne jako terapii, ale jako bratři. Sdílíme radosti i starosti, podporujeme se navzájem a od-

chážíme posílení. Žádné dlouhé projevy, žádný tlak – jen upřímná mužská modlitba a bratrství.

Proč se modlit právě jako otcové? Dnešní doba otcům často klade překážky: práce, která nás vyčerpává, společenské očekávání, že „muž musí všechno zvládnout sám“, nebo naopak pocit, že otcovství už není „in“. Mnoho z nás zažívá, jak se děti vzdalují víře, jak manželství prochází zkouškami. A přitom víme, že Bůh povolal právě nás, muže, abychom byli v rodinách tím pevným bodem, ochráncem a příkladem.

Když pravidelně odevzdáváme své rodiny Bohu, dějí se věci. Manželky to poznají, děti to poznají, a hlavně – my sami to poznáme. Stáváme se klidnějšími, trpělivějšími, odvážnějšími v lásce. Mnoho otců z jiných skupinek svědčí o uzdravení vztahů, o obrácení dětí, o nové síle v každodenním životě.

Pozvání právě pro tebe, pokud jsi muž (otcem, dědou, kmotrem, mládencem, který se připravuje na otcovství) a cítíš v srdci touhu modlit se za svou rodinu a za druhé otce – přijď! Nemusíš být žádný „modlitební prosák.“ Stačí otevřené srdce a ochota nechat Pána Otce působit.

Více informací ti rád poskytne Marek Bělohoubek, tel. č. 777 614 992

David Andryšek, tel. č. 730 979 984

*S bratrským pozdravem členové
Modliteb otců Rohatec*

Nová zpovědnice v našem kostele

V naší farnosti jsme v uplynulých týdnech mohli prožít významnou událost, která se dotýká života každého věřícího. Po opakovaných připomínkách farníků týkajících se dosavadních podmínek ke svátosti smíře-

ní – především malé prostornosti, nepohodlí pro starší lidi a také nedostatečného soukromí, kdy bylo v kostele často všechno slyšet – byla do kostela pořízena nová, moderní a prostorná zpovědnice.

Poskytuje větší soukromí a důstojné prostředí pro setkání člověka s Božím milosrdenstvím. Je uzpůsobena jak pro zpověď vsedě, tak umožňuje také pohodlnější přístup starším lidem a lidem

se sníženou pohyblivostí. Věříme, že se stane požehnaným místem, kde mnozí najdou útěchu, povzbuzení a obnovu svého života s Kristem.

Tato nová zpovědnice byla slavnostně požehnána 9. listopadu letošního roku při příležitosti udílení svátosti biřmování v naší farnosti. Požehnání udělil otec biskup Mons. Antonín Basler, který zároveň povzbudil všechny přítomné k odvaze přistupovat ke svátosti smíření jako k setkání s milosrdným Pánem.

Upřímně děkujeme všem, kdo se podíleli na pořízení nové zpovědnice – jak finančním, tak praktickým způsobem. Ať nám všem slouží k duchovní obnově a posílení vztahu s Bohem.

Otec David



Svátek Svaté rodiny – obnova manželských slibů

Na konci kalendářního roku, kdy se ohlížíme za prožitými chvílemi a mnohým děkujeme, slaví církev svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa. Tento svátek nás vede k zamyšlení nad našimi rodinami, nad manželstvím jako svátostí a nad posláním rodičů, kteří v lásce předávají víru a život dál. Rodina, přestože často prochází zkouškami, je Božím darem a pilířem společnosti.

Proto vás srdečně zveme v **neděli 28. prosince 2025 při mši svaté v 9:00 hodin k obnově manželských slibů**, která bude probíhat v našem farním kostele. Během této slavnosti budou mít manželé možnost obnovit své „ano“, které si kdysi řekli před Bohem, a znovu si připomenout Boží požehnání, kterého se jim dostalo ve svátosti manželství.

Tato obnova nemění nic na samotné svátosti, ale je projevem vděčnosti, posílení vzájemné lásky a připomenutím závazku, který manželé přijali nejen jeden před druhým, ale také před

Bohem. Je to chvíle plná radosti, modlitby a poděkování za společnou cestu životem. Může být povzbuzením nejen pro ty, kteří mají za sebou mnoho let společného života, ale i pro mladá manželství či pro děti a vnuky, kteří se mohou stát svědky této obnovy.

Slavnost bude doprovázena hudebním vystoupením farního sboru LAUDAMUS ze Strážnice, který svým zpěvem přispěje k důstojnému a radostnému prožitku liturgie.

„Láska všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží.“

(1 Korintským 13,7)

Zveme všechny manžele k účasti na této společné obnově.

Přijďte si opět připomenout krásu vašeho „ano“ a vyprosit si nové síly pro další roky společného života v lásce, věrnosti a Boží ochraně.

Otec David

Adventní neděle

Na první adventní neděli 30. listopadu byla zapálena první svíce na adventním věnci v kostele.

Před krásně nazdobeným oltářem čeká Panna Maria u jesliček na narození svého syna Ježíška.

Při přinášení obětních darů, které děti nesly knězi, přicházely i ostatní děti v kostele k jesličkám a nesly Ježíškovi ve svých ručkách seno, aby ho, až se narodí, mohla Panna Maria do jesliček položit. Budou seno nosit každou mši svatou, aby měl Ježíšek teplou a heboučkou postýlku.

Anna Trávníková



Biřmování v naší farnosti

V sobotu 9. 11. se uskutečnilo slavnostní udělování svátosti biřmování. K této významné svátosti dospělosti ve víře přistoupilo 13 kandidátů (12 z Rohatce, 1 ze Sudoměřic), kteří se na ni pečlivě připravovali.

Svátost biřmování udělil otec biskup Mons. Antonín Basler, kterému děkujeme za jeho návštěvu i povzbudivá slova.

Provázíme nové biřmovance svými modlitbami, aby byli ve víře pevní a otevření působení Ducha Svatého.

Otec Dawid



bude přšet. Naštěstí vše vyšlo, mše byla moc krásná a rádi na ni vzpomínáme.

Za všechny účastníky bych ráda poděkovala otci Dawidovi za sobotní přípravy na svátost a vůbec za organizaci biřmování, všem, kdo přišli v pátek uklidit kostel a přichystat květinovou výzdobu, našim rodinám a kmotrům, kteří nás podporovali a pomohli s přípravami a také všem ostatním, kteří jakkoliv pomáhali.

Daniela Konečková



Jak už bylo zmíněno, konalo se u nás biřmování. Tato svátost, na rozdíl od prvního svátého přijímání, neprobíhá pravidelně každý rok. Letos jsme ale měli tu možnost ji v Rohatci mít. Po řádné přípravě konečně nadešel velký den. Všichni jsme byli trochu nervózní a chvíli to vypadalo, že nám celou neděli

Krakov

Dne 10. listopadu se naše třicetitříčlená skupinka vydala na cestu na tradiční setkání mládeže v Krakově. Cesta byla dlouhá, ale čas jsme využili k trénování pro naše večerní vystoupení. Přichystali jsme si písničku Slunce Kristovy lásky, která nás provázela celou dobu našeho pobytu. Po zabydlení v místní škole jsme se vydali na přednášku o našich kořenech a zpovědi. V sobotu ráno po společné modlitbě jsme se dostavili na snídani, která byla v úzké

chodbě, takže jsme měli občas problém projít – tolik nás bylo. Poté byla konference s knězem Bernacikem. Po jejím skončení jsme měli samostatnou přednášku našeho otce Davida v kapli. Před obědem jsme si ještě zazpívali. Až skončil odpolední klid, vydali jsme se na slavnostní mši do nedalekého kostela, kde dva bohoslovci piaristé skládali své slavné, věčné sliby. Mše byla dlouhá, ale krásná. Pak jsme si každý zvlášť prošli krakovské hlavní náměstí. Když jsme

se vrátili z města, čekaly na nás piaristické tance – diskotéka (společné i individuální tance). Abychom před spánkem uklidnili naši duši, následovala adorace a příležitost ke zpovědi. Nedělní ráno jsme zahájili českou mši a vyrazili zpátky domů. Chtěli bychom poděkovat především otci Davidovi za tuto možnost vycestovat a rozvíjet svoji lásku k Bohu.

Košťutová K., Konečková D.

Poděkování

Velké díky patří paní Růžence Koplíkové, která každý advent připravuje velký adventní věnec do kostela. Opět krásný, tak jako každý rok.

Další velké poděkování patří také paní Lence Cigánkové, která darovala velký adventní věnec před hlavní oltář.

Krásné poděkování patří i paní Veronice Zychové, která nám udržuje cestičky na hřbitově a stará se o celý hřbitov. Tento rok i nazdobila vánoční stromek, který narostl u márníce.

Anna Trávníčková

Spolky

Podzim a závěr letošního roku v SZPO

V průběhu letošního podzimu se Spolek zdravotně postižených občanů opět snažil připravit pro své členy pestrý a příjemný program, který nabízí nejen odpočinek, ale také kulturní zážitky a možnost

společně strávit hezké chvíle. Ráda bych se s vámi podělila o to nejdůležitější, co jsme během října a listopadu prožili, a zároveň vás pozvala na události, které nás čekají v prosinci.

Měsíc říjen jsme zahájili výletem do Aqualandu Moravia, kde nás přivítalo překvapivě nádherné počasí. Celodenní pobyt v areálu nabídl relaxaci v teplých termálních bazénech, vodních atrakcích

i odpočinkových zónách. Mnozí z nás využili i možnost vyzkoušet wellness procedury či venkovní bazény s výhledem na Pálavu. Společný den strávený ve vodním světě byl pro všechny vítaným uvolněním a načerpáním nové energie, dobré nálady a už teď se těšíme na další společnou relaxaci v příštím roce.

V listopadu jsme se vydali do Divadla v Boleradicích, kde jsme zhlédli veselohru Dámská šatna od Arnošta Goldflama, který je spíš znám jako herec než spisovatel. Je známý svými knihami pro děti, jako jsou Strašidelné Brno a Strašidelná Šumava. Za knihu Tatínek není k zahoezení obdržel ocenění Magnesia Litera v roce 2005. Je autorem více než padesáti her a dramatizací, ke kterým patří i veselohra Dámská šatna. Jeho hry lze rozdělit do dvou skupin: v první sleduje téma střetu generací a snaží se o zachycení dějin duše, v druhé si všímá banálních životních situací a ty zveličuje a dovádí do krajních poloh. Je pro něj charakteristický smysl pro trapnost, groteskní realismus a satirickou nadsázku. Boleradické divadlo je jedním z mála ochotnických divadel u nás. Herci divadla, ač ochotníci, předvedli skvělé výkony. Humorné, ale zároveň dojemné momenty z divadelního zákulisí nás vtáhly do příběhu od první minuty. Atmosféra byla výborná a společný výlet do divadla jsme si všichni náležitě užili.

Prosinec – čas adventních zastavení

Adventní období bude v našem spolku tradičně ve znamení setkávání a slavnostní atmosféry.

- **7. prosince** se vydáme na vánoční trhy do Zlína, kde si užijeme slavnostně vyzdobené náměstí, bohatou nabídku rukodělných výrobků a vůni perníčků a punče. Program zpestří také vystoupení Petra Bendy, který na pódiu navodí sváteční náladu.
- **12. prosince** nás čeká oblíbený **vánoční večírek**, který se stal každoročním

vrcholem našeho společného programu. Připravena bude bohatá tombola, malé občerstvení, a především kulturní program. Své umění předvede mladý talentovaný taneční pár s latinskoamerickými tanci. O sváteční atmosféru se postará vystoupení skupiny **Harmonické housle**, jejichž podání tradičních koled a zimních melodií dodá večeru jedinečné kouzlo.

Tímto večírkem zakončíme letošní činnost ve spolku. Děkujeme všem členům za aktivní účast i příjemnou atmo-

sféru, kterou na našich akcích vytváříte, to vše nám umožňuje sdílet radost, podporu i krásné společné zážitky. Děkujeme také zastupitelům Obce Rohatec za nemalou finanční podporu, bez které bychom nemohli nabízet našim členům tak pestrý a bohatý kulturní a relaxační program.

Dovolte mi závěrem popřát všem členům i ostatním spoluobčanům klidné adventní období, Vánoce prožité v kruhu svých blízkých a mnoho zdraví a pohody v novém roce 2026.

Za výbor SZPO Anna Homolová



Klub důchodců

Klub důchodců se i v uplynulých měsících účastnil řady kulturních a společenských akcí. Již řadu let pořádá Den seniorů, kde se větší část členů klubu ráda setkává, poslechne si dobrou hudbu (například Vacenovjaky, pana Vávru, slovenskou skupinu Rubín), pravidelně si zatančí (i když občas nohy bolí) nebo si jen popovídají mezi sebou. Opět již několik let se těchto setkání účastní i členové klubu důchodců z Hodonína, Mikulčic či Raťískovic. Na každé takové setkání připraví naše „tanečnice z Lúčnice“ pod vedením paní Věry Maloškové nějaké vtipné a vždy nádherné taneční vystoupení.

Na posledním Dni seniorů, který se uskutečnil v říjnu 2025 v Kulturním domě v Rohatci, vystoupily s bezvadně secvičeným tanečním číslem pod názvem V kovbojském duchu. Všechny byly oblečeny v bílých halenkách s modrou (až nebezpečně krátkou) sukýnkou, vysokých bílých botkách, na hlavě černý kovbojský klobouk a vše dozdobené modrobílým šátkem kolem krku. Za zvuků písničky Michala Tučného kroužily kolem sálu v rytmu country.

Po jejich úspěšném vystoupení pak po zbytek večera hrála hodonínská skupina Kombet jak k tanci, tak i k poslechu. Účastníci se dobře bavili a při odchodu většina z nich připomínala nebo se dotazovala, kdy bude další takové setkání.

S ohledem na úspěšné návštěvy divadelních představení v Uherském Hradišti jsme objednali a zakoupili vstupenky na komedii Blbec k večeři v Kulturním domě v Hodoníně. Divadelní komedii předvedli herci z Prahy Václav Vydra, Josef Carda, Zdeněk Žák, Vlasta Žehrová a Hana Heřmánková. Komedie přehrála

životní příběh bohatého vydavatele, který s přáteli pořádá večere, na něž si každý z jeho přátel volá svého kandidáta. Z klání „blbeců“ pak na konec večere vyjde vítěz. Pierre Brochant však na tuto zlomyslnost doplatí, když k němu domů přijde jím na večeri pozvaný „blbec“ Francois Pignon.

Obec dne 23. listopadu zorganizovala v Kulturním domě na Kolonii divadelní představení Když se zhasne v podání členů Divadelního spolku ze Slavkova u Brna. Kulturní dům byl zcela zaplněn nejen mladými a mladšími občany, ale i celou řadou důchodců milujících divadlo. Situační komedie byla o setkání dvou manželských párů, které se setkávají v období Vánoc. Divadelní kus končí nečekanou zápletkou, která byla odměněna dlouhotrvajícím potleskem všech přítomných.

Za výbor důchodců Martin Galečka



Od našich přispěvatelů

Šťěstí zdraví dlouhá léta

Šťěstí, zdraví, dlouhá léta, my jsme k vám přišli z daleka ... a docela brzy bude těch TŘÍ. Na rozhlasových vlnách stanice Brno/Zlín denně zaznívají blahopřání

zdraví, zdraví, zdraví, a to hned v poledne i v podvečer. Kromě hudebních dáreků v podání převažujících dechovek zazní sem tam i cimbálky. A teď můžeme třeba

i hlasovat – je lepší cimbál nebo plechy? Šťěstí nebo zdraví? I bez referenda bychom brali určitě obojí. Ale i jen trochu štěstí a dost toho zdraví by stačilo. Ale

zase nečekejme spokojenost u všech. Čeština je docela květnatá řeč a mnohdy lpí na víc jak přesnosti. I ve slovech štěstí a být šťasten. Leckdo může mít štěstí vrchovatě, téměř ve všem, a přesto šťasten není. Výjimka existuje. Příjmení Šťastný je či bývalo v mém rodišti i blízkém okolí docela četné. A když se ženil, učinil i svou vyvolenou taky Šťastnou. U všeho může být ale výjimka. Jeden z těch mnoha měl štěstí, že chytl v brance místního fotbalového Sokola. No chytl? Spíš lovil. Našel se hned vtipálek a ujalo se příjmení Sítka. Prostě štěstí nepřálo ani při pojistce příjmením.

Dovolil jsem si takový miniprůzkum veřejného mínění a zeptal se jedné nejménované paní, kdy byla ve svém životě opravdu šťastná? „Při příchodu svých dětí na svět“ zněla téměř okamžitá odpověď. Začínám potichu uvažovat o založení soukromé firmy PRA, s.r.o. (Průzkum Referendum Anketa). Nerad bych zapadl do šedé zóny bez řádných odvodů do státního rozpočtu. Nedávno jsem se dočetl v MF dnes něco málo o zpěvákovi J. Černém z Břeclavi.



Další rozsáhlejší článek se dotýkal města Hodonína v souvislosti s nutností turistické přitažlivosti. Když jsem se chtěl k Jožkovi vrátit, noviny k nenalezení. Ani v tříděném odpadu – papír. O co kráčí? Jožka jako dlouholetý úspěšný zpěvák našich krásných slováckých písní byl místními činiteli oceněn mimo jiné i osobitým portrétem v nadživotní velikosti s umístěním na trafo v Břeclavi. Barevné provedení ve stylu „folkloralba.“ Čirou náhodou jsem měl plánovanou „obchodní“ cestu do Břeclavi, takže program jsem jen rozšířil o portrét vidět na vlastní oči. Po

časí po krátce nadějně bílé příkrývce, nic moc. Předvánoční nákup knih v Luxoru probíhal bez problému. Navíc jsem získal i podrobnější informace k portrétu zpěváka Jožky. Na můj anketní dotaz vyjádřila příjemná prodávající svůj názor, že ocenění si zpěvák zaslouží, a že trafo s portrétem je rozhodně lepší než stále se objevující sprejerská umělecká díla. S poděkováním i pozdravem jsem odkráčel za splněním druhého nákupního úkolu. Mimo jiné jsem zaregistroval změnu názvu hotelu Terezka, který dlouhá léta patřil místnímu fotbalovému bossovi. Při mé minulé návštěvě Břeclavi byl v nabídce k prodeji. Zbytečně jsem zaváhal. Ale stejně, k čemu hotel, když už se ve fotbale neangažuji. V mé oblíbené prodejně blízko Dyje jsem úspěšně pořídil nejen vánoční přání či potřeby k zabalení vánočních dárků. Příjemná prodávající docela ráda zodpověděla mou anketní otázku. Navíc k objektivnosti přispěla i svou odlišnou věkovou kategorií i odlišným osobním názorem. Ocenění právem, ale ornamentem zdobený obličej – asi ne. Žúdro je přece jen cosi jiného. A to ještě nebylo všechno. Zavedla mě osobně až k onomu trafu s portrétem, který se nachází hned vedle prodejny. A já bych se zbytečně plahočil málem až do Staré Břeclavi, kde zpěvák Jožka bydlí. Umístění na frekventovaném místě je nezpochybnitelné. Jen na vysvětlenou, proč tolik o Jožkovi. Poprvé jsem Jožku slyšel i viděl na živo zpívat v jeho šesti letech v roce 1948 na náměstí v Břeclavi. Při jaké příležitosti si už nevzpomenu. Ale bylo to asi něco velkého za účasti všech místních škol i závodů. Znal jsem i jeho sestřenici, která svého času studovala na „MÉ“ tehdejší VHŠ. Jen čirou náhodou jsme se potkali v Olomouci na promoci její dcery, která čirou náhodou absolvovala studia na téže fakultě s mojí dcerou. A to není všechno. Její zeť čirou náhodou trénoval fotbalové žáky Břeclavi, našeho někdejšího soupeře v krajské soutěži žáků. V sestavě našeho Slavojce nechyběl můj vnuk David. Je to důvod být šťastný? Těžko říct.

Já jsem byl určitě šťastný, že jsem měl takové rodiče, jaké jsem měl. A to byla doba velké celosvětové hospodářské krize. Byl jsem např. „šťastím bez sebe“ na šlahačce u své kmotřenky v královském městě Kyjově, kam mě rodiče 7 km pěšky nesli na rukou. Auta snad ani nebyla – tedy v mé rodné vísce. Kravský povoz by se těžko tehdy zaparkoval a k důstojnosti sváteční návštěvy určitě by nepřispěl. Poprvé v životě jsem uviděl i uslyšel rádio. Když jsem z velikonočního programu zaslechl známý hlas „KYKYRYKYYY“, domníval

jsem se údajně, že je to kurník v nesrovnatelně lepším provedení, než je ten náš doma. Marně jsem okukoval „kurník“ ze všech dostupných stran, abych uviděl zpěváka. Od kmotřenky jsem dostal velkého, krásně leskle vymalovaného kohouta. Až mnohem později po Velikonocích jsem poznával chuť pravé figurkové čokolády. Taky mně dlouho vydržela, a to si mohla stařenka i rodiče taky uloupnout. Pak si ještě vzpomínám na jeden z mála obdržených dáreků. Velikánský vůz žebříňák, na kterém jsem stařence pomáhal svážit krmení pro králíky, kačeny, husy i slepice. I tehdy jsem byl nejen šťastný, ale asi i pyšný, že nikdo jiný z kamarádů takovou velkou hračku nemá. A najednou jsem byl prvňáček obecné školy a spatřil pana řídícího v důstojnické uniformě. To probíhala mobilizace a tatínek se loučil a odcházel s černým kufrem. Maminku jsem viděl poprvé plakat, ale ne štěstím. A pak už to bylo všechno jen horší a smutnější. Vánoční stromeček byl každý rok, jen postupně chudobnější. Mezi „dárečky“ se objevily i výrobky ze školních ručních prací. K výzdobě přispěl i řetěz z pestrobarevných papírů. Ozdobné salonky změnily jen obsah. Místo bonbonů kostkový cukr, a nakonec postačily pouhé úlomky lignitového uhlí. Sama příroda byla štedrá krásně bílou nadílkou sněhu, když Martin přijel na bílém koni a dopřával nám vrchovatě užívat si sáňkování, lyžování z opravdových kopců. Naopak odpadní voda z praní řepy tekla z cukrovaru na výjimečně rovnou plochu orné půdy, kterou každoročně zavlažila a současně i hodně přihnůjila. Díky obvyklým mrazům se vytvořila nekonečná ledová plocha k bruslení. Hokejová výstroj s bruslemi na „klučku“ by dnes ani u mladých neobstála, ale puk byl taky černý. Rádostí bylo dost, ale ke štěstí hodně daleko. Spíš opak převládal. U nedalekých Svatobořic okupanti postavili docela rychle sběrný tábor, určený pro uvěznění rodinných příslušníků uprchlých z Protektorátu do zahraničí. V Kyjově hodně obchodů změnilo majitele. Celé židovské rodiny zmizely v koncentračních táborech. Mezi nimi i náš rodinný lékař. Kmotřenčina dcera měla „štěstí“, že se za něho nestačila provdat. Pak docházelo i k zatýkání Čechů, zejména z řad Sokolů, učitelů, lékařů či vojáků v souvislosti s odbojovou činností. Na druhé straně se našli i příznivci nových pořádků. Říkalo se jim vlajkaři. Taky jsem zažil na měšťance sice jediného, ale přece, syna vlajkaře. Tak děti za rodiče nemohou. Kamarády ve třídě rozhodně neměl. Když měl jednou „řeči“ o TGM, umravnil ho rázně, i když jen ručně, spolu-

žák Jiří, syn místního řezníka. „Tak tatíčka nám urážet nebudeš!“ S odstupem času si říkám, zda ten Jiří tehdy neomezoval svobodu slova? Stejně je to už promlčené, a navíc byl nezletilý. Na třídní srazy stejně nikdy nepřišel. Možná bych se ho zeptal, kdo mu vystavil potvrzení o národní spolehlivosti potřebné k přihlášce ke studiu na střední škole. Někdy je to na tom našem světě dost divné. Nedávno mě udivila televizní diskuze o hajlování. Pochopil jsem, že to musí „vystříhnout“ přesně jako samotný Adolf. Uznávám, že je to dávno. Ale snad rodiče či učitelé alespoň něco dětem řekli o šestileté okupaci, Mnichovské dohodě apod. Že by šlo o šťastné období našich dějin, si nemyslím. Ale dočkali jsme se a byli jsme šťastní. V dubnu 1945 jsme s tatínkem (maminka se sestřičkou musely zůstat doma – to jsem pochopil až trochu později) stejně jako všichni v dědině, radostně vítali rumunské vojáky přicházející v první linii od Vracova. To jsme opravdu byli šťastní! Vrátili jsme se do školy, sirény už nevyhlašovaly poplach s odchodem do městského parku. Nálety „nepřátelských“ letadel už nehrozily. Ale některé věci mně nějak nehrály. Proč někteří spoluobčané v den, kdy už nad vesnicí létaly, i když jen ojediněle granáty, utíkaly z opuštěných vil u cukrovaru s plnými pytli na zádech? Po čase se v některém okně objevila záclona, která k domu zrovna nepasovala. Údajně ani porcelán neodpovídal vkusu nových majitelů. A po frontě to bylo

už ve větším formátu. Vyrobený cukr se nestačil všechen odvoztit do rafinerie. I ten surový se hodil. Údajně se v r. 1945 napálilo slivovice jako nikdy. Někdo na tragači, někdo jen na zádech, někteří i na vozech. Cukrovar sice patřil německé firmě, možná to brali jako boj s nepřitelem. Během války byl mimo jiné i zákaz tanečních zábav. Když, tak jen tajně, třeba na „mlatevni“ při harmonice. Nebylo divu, že hned v květnu byla první tancovačka v přírodě – v Sadu TGM na Hradisku. V ten den se vracel prezident Dr. Edvard Beneš z exilu. Pořadatel tuto radostnou zprávu oznámil přítomným účastníkům zábavy a ozvalo se docela hlasité provolávání slávy. Jelikož jsem byl tč. nezletilý, odebral jsem se brzy k domovu. Cestou jsem dostihl takový divně pochodující útvar zpívajících strýčků a něco mně v paměti ještě zůstalo:

„V Benešově republice slunce rudě vychází, snad se najde jedna ruka, snad se najde jedna ruka, která mu to rozhází ...“

Doma jsem nabyté dojmy za tepla zveřejnil. Když jsem sdělil jména některých ze strýčků, ani se tatínek nedivil. Šťastně se rozhodně netvářil. Protože ve vedení Cukrovaru, Lignitových dolů a Velkostatku bylo docela dost Němců, poznal jsem i jejich odsun, stejně jako odchod mnoha rodin do nově osídlovaného pohraničí. Pak byly první volby po osvobození. Až na 40 % dosáhl vítěz v r. 1946. Pak Vítězný únor 1948. V září umírá bývalý prezident

Beneš. Kolem našeho domu jdoucí starší pán, nevím, proč právě mně oznámil „už se o něho perú čerti“. Otec mně objasnil trochu místní historie. Za první republiky a po osvobození i se svými dvěma syny byli stejného politického vyznání. Po Únoru jen změnili dres. Oba synové zakotvili až na ministerstvu. Mnozí občané emigrovali nebo skončili ve vězení a počet popravených už jen narůstal. Jedni přešťastní, druzí opak. Už jen historicky jde o padesátá léta. Pak jsem si chvíli myslel, že jsem až nadmíru šťasten v r. 1967. Narodila se nám dcera, služebně jsem „povyšil“ až do Hodonína a přestěhoval se kam? No do ROHATCE! A pak přišel nadějný 1968 a po něm zase všechno jinak. A mě trápí jedna věc. Co by, kdyby? Kdybych vzal místo Hodonína Kroměříž, místo Rohatce Kvasice? Jak já jsem mohl být šťasten ve fotbalové DIVIZI. V Rohatci jsme to s naší generací dotáhli jen do kraje. No, konec snů a fantazií. Kvasický předseda oddílu kopané a majitel v jedné osobě jen oznámil, že končí. A protože to řekl až po termínu losování, Kvasice nemohou hrát ani základní soutěž. A patřily svého času k těm kvalitnějším soupeřům Slavoje. Ani trenér nic nevěděl, když odmítal výhodnější nabídku z ještě vyšší soutěže. I štěstí je často vrtkavé. Tak jsem už zase na zemi a vracím se do Slavoje. A když se blíží 2026, tak ŠTASTNÝ a VESELÝ – Vám všem.

Vlastimil Hlaváč

Sport

Hodový turnaj 2025

Léto přineslo tradiční předhodový turnaj. Letos se ho účastnilo pouhých 6 týmů, které mezi sebou sváděly v tropických teplotách urputné souboje o vítězství. Z vítězství se radovala Budovatelská, před překvapením turnaje týmem z Větrné, který se rok od roku zlepšuje a pomalu začíná myslet na stupínek nejvyšší, což by byl pro něj historický úspěch. Na bronzové příčce skončil nejúspěšnější tým historie turnaje, tedy Fléček. Bramborovou medaili bral tým Za Humny. O místo poslední, nikoliv však nějak soupeři posměvačné, protože každý hraje, na co má a odvaha je už jen se zúčastnit, soupeřili Přívoz a Chasa. Šohají se letos moc nepředvedli, všichni čekali, že posta-

ví na hřiště opět i nejkrásnější rohatecké fotbalistky, ale bohužel tak se nestalo, a tak jim soupeři naložili, co bylo třeba. Takže na posledním místě skončila Chasa.

Nejlepším střelcem tohoto ročníku se stal Jan Hruška mladší, nejlepší hráčkou turnaje byla vyhlášena Lucie Vyslužilová a brankářem Martin Hausner z Budovatelské. Obrovské poděkování však patří organizátorům této nejstarší tradiční sportovní rohatecké akce a také obecním zaměstnancům, bez jejichž přípravy by hřiště ani zázemí nebyly. A tak se uvidíme třeba za rok, třeba přijdete. Sportu zdar!

Jara Adamec



Rok 2025 v Tenisovém klubu

Letos se na našich kurtech uskutečnily dva tenisové turnaje. Byl to Májový turnaj, který byl v tomto roce hlavně pro členy klubu a zúčastnilo se ho 12 hráčů, a Turnaj o pohár starosty obce Rohatec ve čtyřhře, kterého se zúčastnilo 13 hráčů. Oba tyto venkovní turnaje se podařilo vyhrát Jirkovi Hostýnkovi.

Posledním turnajem tohoto roku byl Vánoční turnaj, který se konal v tenisové hale v Petrově. Turnaje se zúčastnilo 12 hráčů. Nejlépe si vedla dvojice Milan Drábek a Andrej Borůfka, která

porazila ve finále dvojici Jirka Hostýnek a Honza Maincl. K herní kvalitě tentokrát přispěla i účast tenistky Lenky Strnadové. Bylo to poprvé, co se turnaje zúčastnila žena.

Vedení klubu děkuje všem hráčům za účast na tenisových turnajích, přeje příjemné prožití svátků vánočních a do nového roku 2026 hlavně pevné zdraví. Mnoho úspěchů jak osobních, tak i těch sportovních všem občanům Rohatce.

Milan Drábek, předseda TK



12. ročník turnaje ve šnopsu

Karty jsou taková radost. Nehrajeme o peníze, ale pro zábavu, a když je u toho potřeba použít ještě mozek, protože ne vše je o štěstí, tak je to vlastně prospěšné. Další ročník karetního turnaje proběhl tradičně v listopadu za účasti 12 dvojic. V průběhu historie turnaj tak nějak putuje, kde je volno. A letos bylo všude plno, a tak jsme zvolili pro turnaj zcela netradiční místo – nádražní hospodu na Kolonii. Trochu se na nás místní štamgasti dívali, co jsme zač, přeci jenom díky 24 lidem se nám podařilo zvýšit naplněnost hospody o desítky procent.

Tradiční rozdělení do dvou skupin, každý s každým, a na celé odpoledne až do pozdních hodin byla zábava zaručena. Tentokrát by se dalo říci, že jedna skupina byla rychlá, a ve druhé se hrálo dlouho o každý bod, a tak se celý turnaj protáhl až za zavírací dobu. Není jednoduché se soustředit od jedné po oběd až do půl jedenácté večer. Nejlépe se s tím vypořádaly první ženské vítězky v historii turnaje, a to Broňka Zlámalíková a Kačka Svrčková. Finále bylo čistě ženské (netušíme, zda je to jiným pitným režimem, než měli chlapi...) A tak

jako finále bylo velmi netradiční, tak i souboj o poslední místo byl velmi netradiční. Několikanásobní vítězové manželé Ilčíkovi z Dubňan skončili poslední a jen díky jediné výhře za celý den zůstali na předposledním místě organizátoři Jara se Zbyňou. Už je to tak, prostě štěstí je jen muška zlatá, ale taky trénink dělá mistry. Uvidíme, na jaké zajímavé místo nás zavane příští ročník a jestli mezi nás přijdou noví hráči, karty zůstanou vždy stejné. Blahopřejeme a děkujeme všem, kdo nás podpořili a zúčastnili se.

Jara Adamec





Farnost Rohatec



**Betlémské světlo si můžete
vyzvednout
v předsíni kostela sv. Bartoloměje
v Rohatci ve středu 24.12.2025
od 9 do 11 hod.**



Farnost Rohatec Vánoce 2025



- 24.12.2025 ve 20:00 hod. půlnoční mše sv. s doprovodem sboru, scholy a troubením
- 25.12.2025 v 9:00 hod. mše sv. na Boží hod vánoční s doprovodem Slovácké kapely Romana Hornáčka
- 26.12.2025 v 9:00 hod. mše sv. na svátek sv. Štěpána
- 28.12.2025 v 9:00 hod. mše sv. na svátek Svaté Rodiny s obnovou manželských slibů
- 31.12.2025 v 16:00 hod. mše sv. na ukončení roku
- 1.1.2026 v 9:00 hod. mše sv. s prosbou za Boží požehnání do nového roku a za celé farní společenství



PF 2026

Ať Vás o Vánocích potěší tichá radost
z narození Spasitele a obklopí láska blízkých.
Do nového roku přeji pevné zdraví, mnoho
úspěchů, radost z práce i z každodenních
maličkostí.



Ing. Eva Rajchmanová,
vaše senátorka za Hodonínsko,
Kyjovsko a Veselsko




SENÁT
PARLAMENTU ČESKÉ REPUBLIKY



Bud'te součástí výroby cukrovinek pro celý svět!

HLEDÁME NOVÉ KOLEGY A KOLEGYNĚ



TECHNOLOG VÝROBY

REFERENT NÁKUPU

ELEKTROMECHANIK

MECHANIK PROVOZNÍ ÚDRŽBY

NABÍZÍME

- Stabilitu silného zaměstnavatele
- Měsíční přiděl cukrovinek
- 5 týdnů dovolené
- Zvýhodněný telefonní tarif
- Firemní stravování
- Nástup možný ihned

tel. 518 398 765 kariera@candyplus.cz www.candyplus.cz



Česká televize

Regiony jedou

Barbora Randýsková
redaktorka

Šimon Švub
moderátor

KULTURNÍ DŮM ROHATEC

10. 3. 2026 (úterý) od 17:00

JAK VZNIKÁ ZPRAVODAJSTVÍ V REGIONU
zábavně a zblízka

17:00

- Vznik reportáže
- Historky z televizního zákulisí
- Můžete si vyzkoušet:** moderovat počasí, číst zprávy, mluvit na kameru, prohlédnout si přenosový vůz

18:00 Představení regionálního zpravodajství, AZ-kvíz, Hrátky s Děčkem

Obecní knihovna Rohatec

BESEDA S CESTOVATELEM MICHALEM ŠTĚPÁNKEM

čtvrtek 5. února 2026
18.00 hodin
Obecní knihovna Rohatec
vstupné dobrovolné

JIŽNÍ KOREA

TU MUSÍŠ ZAŽÍT!

facebook.com/stepynacestach

www.stepynacestach.cz

Destinace, o které se toho příliš neví. Oblast, kam se až tak často nejezdí. Jazyk a písmo jsou jako z jiné planety. K tomu všemu ta obrovská vzdálenost. To bude výzva, tak proč to nezkusit! Atmosféra této země se vám brzy začne dostávat pod kůži a nakonec si vás zcela podmaní. Nezáleží vůbec na tom, jestli v nočních hodinách bloudíte uličkami zářících velkoměst, obdivujete barevné buddhistické chrámy, zasněžené hory nebo jen nekonečných hor, užíváte si procházku po čajové plantáži, ochutnáváte dokonalou místní gastronomii nebo jen navazujete nová přátelství s neskutečně milými lidmi. Za všech okolností si totiž můžete být jisti, že o bohaté a netradiční zážitky budete mít rozhodně postaráno.

Z akce se budou pořizovat fotografie.

Michal Štěpánek

KLUB ČTENO-NEČTENO

...pro ty, co čtou i nečtou, ale chtějí být součástí...

INFORMACE
Máš rád/a čtení?
Zajímají tě různá témata a nebojíš se o nich mluvit?

ZÁBAVA
Jsi tak trochu geek a baví tě i deskovky?
Zajímají tě technologie, sítě, ale i psaní či životní prostředí?

KNIHOVNA
Je ti 13+ a chceš se zabavit?
KNIHOVNA VOLÁ PRÁVĚ TEBE!
První setkání 12. února v 16:00.
Domluvíme se na všem ostatním při prvním setkání.

nihovnický víz

pro 2 až 5 členné týmy bez omezení věku (doporučujeme alespoň 10+)

6 okruhů otázek - různé oblasti, nejen literatura, celkem 60 otázek = zvukové, obrazové, všeobecné...

PŘIHLÁŠENÍ

- týmy nahlášíte e-mailem, telefonicky, osobně v knihovně
- max počet týmů 6
- vstupné dobrovolné
- káva, čaj a drobné občerstvení

...jako hospodský, ale v knihovně

...přijďte si prověřit znalosti a pobavit se!

pátek 27. února 2026
18:00 - 20:00

Obecní knihovna Rohatec
knihovna@rohatec.cz
tel.: 511 117 864



ZŠ a MŠ
ROHATEC

ZÁPIS DO 1. TŘÍDY

V BUDOVĚ
ZŠ ROHATEC
1. PATRO



4.2.2026 OD 14–18

K zápisu přijdou děti s rodiči (se zákonným zástupcem). Přineste s sebou rodný list dítěte a občanský průkaz zákonného zástupce.

ODKLAD ŠKOLNÍ DOCHÁZKY

Rodiče mohou písemně požádat o odklad školní docházky. Žádost si vyzvednou při zápisu a musí ji vyplněnou a doplněnou vyjádřením odborného lékaře a příslušného školského poradenského zařízení odevzdat nejpozději do 13. 2. 2026 na ředitelství školy.

www.zsrohatec.cz



Farnost Rohatec V neděli 28.12.2025 na Svátek Svatě Rodiny

při mši sv. v 9:00 hod.,

s hudebním doprovodem farního
sboru LAUDAMUS ze Strážnice,

**bude obnova
manželských slibů**

— prosíme o hojnou účast
manželských párů ☺



Obec Rohatec

„Když nemáš sníh na iglů, postav si hrad z písku.“

Spoustu inspirace a nečekaných zážitků v roce 2026

přeje

Anna Komolová

Anna Komolová
místostarostka

Jaroslav Odamec

Ing. Jaroslav Odamec, Ph.D.
starosta

Radek Matěj

Radek Matěj
místostarosta

Obec Rohatec a Rohatecká chasa
vás srdečně zvou na

Krojový ples

17.1.2026



začátek 20:00 | vstupné 150 Kč | hraje DH Sobůláci

== 22. ==

REPREZENTAČNÍ PLES OBCE ROHATEC

23 | 1 | 2026

20:00 | Kulturní dům Rohatec

K tanci a poslechu TIP TOP BAND
Varmužova cimbálová muzika

Čeká Vás výborné občerstvení
a bohatá tombola plná překvapení.

Vstupné
včetně místenky
400Kč



TÉMA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA - TŘICÁTÉ VÝROČÍ ROHATECKÉHO ZPRAVODAJE

Rohatecký svět – periodický tisk územního samosprávného celku. Vydává Obec Rohatec, IČ:00488526, řídí redakční rada při OÚ Rohatec, tel.: 518 359 230, webové stránky: www.rohatec.cz, e-mail: info@rohatec.cz.

Šéfredaktor Stanislav Zela, jazyková korektura Lenka Hostýnková, členové Ing. Jarmil Adamec, Ph.D., Zdeněk Bíza, Vlastimil Hlaváč, Anna Homolová, Božena Vlácilová.

Otištěné názory a stanoviska nemusejí vždy odrážet názor redakce.

Redakce si vyhrazuje právo upravovat a zkracovat příspěvky, aniž by byl změněn jejich smysl.

Vychází šestkrát ročně nákladem 1400 kusů. Zaregistrováno Ministerstvem kultury ČR: MK ČR E 12419.

Uzávěrka je vždy k poslednímu dni lichého měsíce.

Grafická úprava a tisk: Tiskárna Brázda, www.TiskarnaBrazda.cz



www.rohatec.cz

